

Chương 5

Người Chết Còn Sống

Có người còn đang sống, nhưng anh ta đã chết rồi, có người đã chết rồi, nhưng anh ta vẫn còn sống. - Tôi đã từng cho rằng những câu chữ này chỉ tồn tại trong thơ ca, giờ đây lại phát hiện ra, cuộc sống hiện thực còn thú vị hơn cả trong văn chương.

1

Cuộc điều tra loại trừ quy mô lớn đã tiến hành được một tuần rồi, cảnh sát vẫn chưa thu được sự đột phá mang tính thực chất nào cả. Mức độ khó khăn của vụ này vượt ra ngoài dự liệu của La Phi.

Đây không phải là một vụ án không có manh mối, hung thủ đã được khoanh vùng là người có mối quan hệ mâu thuẫn với Lý Tuấn Tùng, hơn nữa thời gian xảy ra vụ án cũng rất rõ ràng. La Phi từng tưởng rằng: “Chỉ cần làm rõ hết mối quan hệ các nhân vật xung quanh Lý Tuấn Tùng, triển khai điều tra sâu thêm động cơ và thời gian gây án, hung thủ có lẽ sẽ nhanh chóng lộ diện thôi. Thế nhưng sự thực lại chứng minh đây chỉ đơn thuần là cảnh tượng đẹp đẽ mà anh mong ngóng mà thôi.”

Từ Trang Tiểu Khê, Diêu Phàm, Vương Cảnh Thạch đến Hứa Minh Phổ, Kha Thủ Cần, tất cả những nhân vật khả nghi bên cạnh Lý Tuấn Tùng đều lần lượt xuất hiện. Các mớ bong bóng cứ liên tục hiện ra, rồi lại lần lượt bị hóa giải, những con đường đã đi qua lúc Lý Tuấn Tùng còn sống càng lúc càng rõ nét, nhưng rốt cuộc vì sao ông ta chết thì lại không thể nào tìm ra được đáp án.

Nhân dân vô cùng quan tâm đến tiến triển của vụ án. Trong khu vực dân cư đông đúc kinh hoàng hiện ra cái đầu người, sự kiện này gây chấn động rất lớn đối với người dân thường. Nếu không phá được vụ án này, mọi người sẽ không thể nào lấy lại được cảm giác an toàn đã bị mất. Đồng thời với việc tăng thêm áp lực cho cảnh sát người dân cũng rất tích cực phối hợp giúp đỡ. Trong khoảng thời gian một tuần, cảnh sát đã nhận được hơn ba trăm thông tin do người dân thành phố cung cấp, đáng tiếc là những thông tin không có manh mối nào hữu ích trong quá trình điều tra sâu thêm.

La Phi cảm thấy nhất định là đã xảy ra vấn đề ở chỗ nào đó: là sự sai lệch ngay từ phán đoán ban đầu của cảnh sát sao? Hay là hung thủ đã khéo léo che

giấu được dấu vết của mình nhỉ? Hoặc là cuộc điều tra loại trừ của cảnh sát chưa đủ tỉ mỉ, vẫn có chỗ sơ hở?

Cùng với nỗi băn khoăn mơ hồ của La Phi, vụ án cũng rơi vào trạng thái khốn đốn. Suốt thời gian qua, việc cảnh sát có thể làm chính là không ngừng mở rộng phạm vi điều tra, tìm điểm mâu thuẫn của Lý Tuấn Tùng mở rộng ra, dần dần đã bao phủ đến cả nhóm người từng tiếp xúc có mối quan hệ xã hội với ông ta. Loại điều tra này đã hao tổn rất nhiều nhân lực và tiền bạc, khiến cho hệ thống công an của cả tỉnh thành mệt mỏi rã rời.

Cho đến tận trưa ngày 10 tháng 11, cuối cùng đã có một manh mối quan trọng được phản ánh đến.

Manh mối xuất phát từ một vụ trộm xảy ra trong nhà Trang Tiểu Khê.

Ngày hôm sau, sau khi Lý Tuấn Tùng mất tích, Trang Tiểu Khê phát hiện ra đồ trang sức trong nhà bị mất đi mấy món liền: hai sợi dây chuyền vàng, một đôi hoa tai, một chiếc nhẫn vàng, một chiếc lắc vàng. Ban đầu Trang Tiểu Khê tưởng rằng Lý Tuấn Tùng đã lên lấy trộm để đem bán, sau đó nhờ La Phi nhắc nhở, bà mới nhận ra, rất có thể bọn bắt cóc cầm chìa khóa nhà để vào nhà lấy trộm đồ. Thế nên bà đã miêu tả tỉ mỉ về thương hiệu và kiểu dáng của mấy món đồ trang sức đó cho cảnh sát cảnh sát truyền đạt những thông tin liên quan đến tất cả các hiệu cầm đồ và cửa hàng vàng trong thành phố.

Trong những ngày tiếp theo, cảnh sát nhận được sáu tin tức báo cáo, cũng có nghĩa là đã có sáu người đem bán đồ trang sức giống với những món đồ bị ăn trộm. Cảnh sát đã triển khai điều tra sáu người này, trong đó có năm người đưa ra được bằng chứng mua đồ hợp pháp, lập tức loại trừ tình nghi. Còn một người nam giới lúc đầu không thể nào chứng minh được nguồn gốc của số trang sức, một dạo bị cảnh sát coi là đối tượng tình nghi trọng điểm. Nhưng qua cuộc điều tra sau đó lại phát hiện ra, người này chuyên trộm cắp, sợi dây chuyền anh ta đem bán là ăn trộm được từ nhà một người khác, không có mối liên quan gì đến vụ án này.

Sau khi đầu của Lý Tuấn Tùng xuất hiện, có một dạo La Phi đã hoàn toàn mất lòng tin đối với manh mối có món đồ trang sức này. Bởi vì anh tin rằng mục đích chính của việc hung thủ gây án không nhằm vào tài sản. Một kẻ không thiếu tiền đồng thời lại có tâm tư cẩn mật, hẳn sao có thể tùy tiện đem bán những món trang sức ăn trộm đi chứ?

Nhưng tiến triển tình hình vụ án lại cứ luôn khiến người ta bất ngờ.

Người gọi điện báo tin mới nhất chính là chủ của một cửa hàng vàng trong thành phố. Cô ta nói, trưa nay có một người nam giới đến cửa hàng, muốn bán

năm món đồ trang sức, hơn nữa đặc điểm của những món đồ trang sức này hoàn toàn trùng khớp với những món đồ trong thông báo của cảnh sát.

Đặc điểm của cả năm món đồ đều trùng khớp? Ý nghĩa của việc này đã quá rõ ràng! La Phi lập tức dẫn Doãn Kiếm đi đến cửa hàng vàng đó, bà chủ có tên Kiều Tịnh kể lại cho họ nghe toàn bộ sự việc.

“Người đó đến cửa hàng vào khoảng 12 giờ. Lúc đến bèn nói muốn bán mấy món đồ trang sức, bảo tôi xem xem có thể trả được bao nhiêu tiền. Tôi bảo anh ta đưa đồ ra, anh ta bèn lấy từ trong túi ra năm món đồ trang sức, hai sợi dây chuyền, một đôi hoa tai, một chiếc nhẫn, một cái lắc. Tôi lập tức nhớ ngay đến sự việc mà cảnh sát nói, rồi lại nhìn kỹ mấy món trang sức này, càng nhìn càng thấy giống. Tôi muốn báo cảnh sát, đáng tiếc lúc đó là giữa trưa, trong cửa hàng chỉ có một mình tôi, tôi không bỏ đi được. Sau đó tôi đã ngẫm nghĩ, cần phải nghĩ ra cách để giữ chân anh ta, để anh ta ghi lại thông tin cá nhân. Thế là tôi bèn nói: Những món trang sức này rất đẹp, nếu chỉ thu mua tính theo giá vàng thì không hợp lý, chắc chắn phải được giá hơn chút. Cụ thể có thể cao giá hơn bao nhiêu thì tôi cũng không nói chính xác được phải đợi ông xã tôi về mới được. Người đó nghe vậy vui lắm, nhưng lại nói anh ta buổi chiều có việc bận, không đợi được quá lâu. Tôi bèn nói, hay là anh ghi tên và số điện thoại của anh lại, đợi đến khi ông xã tôi về, sẽ gọi điện cho anh. Người đó bèn dùng điện thoại di động gọi cho tôi, anh ta còn nói, anh ta tên Vương Hiến, họ Vương có ba gạch ngang và một số dọc, chữ Hiến trong công hiến.” Kiều Tịnh vừa nói vừa giơ điện thoại di động của mình ra, chính đến mục danh sách cuộc gọi đưa cho La Phi xem. Số điện thoại của đối phương bắt đầu bằng đầu số 187.

La Phi dặn dò Doãn Kiếm: “Kiểm tra số điện thoại này.” Doãn Kiếm ngay lập tức bắt tay thực hiện việc này.

Kiều Tịnh lại nói: “Tôi còn chụp ảnh mấy món đồ trang sức đó nữa, nói là muốn đưa cho ông xã tôi xem.” Cô ta cầm di động, mở mấy tấm ảnh ra, La Phi ngấm nghĩa tí mĩ một hồi, quả nhiên trùng khớp với các món đồ trang sức mà Trang Tiểu Khê bị mất. Anh trả di động lại cho Kiều Tịnh, đồng thời khen ngợi đối phương một câu: “Cô làm tốt lắm.”

Kiều Tịnh cười sáng khoái, chủ động đề nghị: “Hay là bây giờ tôi gọi điện thoại, hỏi xem người đó khi nào đến đây?” Với vai trò là bà chủ cửa hàng vàng, cô ta không chỉ xinh đẹp, mà cũng rất biết cách giao tiếp, rất nhanh nhẹn.

La Phi ra hiệu “OK”, Kiều Tịnh cầm di động và bắt đầu ấn nút gọi, một lúc sau, đầu dây bên kia hình như đã bắt máy.

“A lô, anh Vương à?” Kiều Tịnh nhiệt tình chào hỏi, “Phải rồi, là tôi. Tôi bảo này, ông xã nhà tôi đã nhìn ảnh rồi, anh ấy cũng thấy mấy món trang sức này rất đẹp, giá cả ngoài giá vàng cơ bản, mỗi gram còn tặng thêm mười tệ tiền

công. Ừm... anh thấy được à? Vậy khi nào anh đến đây?... Đúng vậy, bây giờ đến là có thể trả tiền luôn... Được, vậy chúng tôi ở cửa hàng đợi anh nhé.”

Kiều Tịnh tắt máy, nói với La Phi: “Người đó nói khoảng một tiếng nữa sẽ đến.”

La Phi gật đầu. Đúng lúc đó, Doãn Kiếm cũng đã điều tra ra được một số kết quả, vội lên hội báo: “Đội trưởng La, đã điều tra số điện thoại đó rồi, đăng ký bằng tên thật, chủ số tên Vương Hiến, có cả số chứng minh nhân dân, xem ra chắc là hộ khẩu thành phố này.”

La Phi “ừ” một tiếng, rồi lại dặn dò: “Hãy điều tra về thông tin hộ khẩu của anh ta.”

Doãn Kiếm lại gọi điện thoại, đọc số chứng minh nhân dân của Vương Hiến cho nhân viên quản lý hộ khẩu, giây lát sau, đối phương đã trả lời kết quả điều tra, thế nhưng kết quả này lại khiến cho Doãn Kiếm vô cùng kinh ngạc. Cậu liền hỏi lại ngay: “Gì cơ? Anh có nhầm lẫn gì không vậy?”

Đối phương trả lời: “Không nhầm lẫn gì đâu. Trong hệ thống hiển thị như vậy mà. Hay là tôi chuyển cuộc gọi của anh đến đồn cảnh sát Tào Hà nhé? Đó là khu vực quản lý hộ khẩu của Vương Hiến.”

Doãn Kiếm nói: “Được”. Đối phương bèn bắt đầu chuyển máy, Doãn Kiếm lại nói chuyện một hồi với đồn cảnh sát Tào Hà, xong xuôi, cậu tắt máy, đôi lông mày nhíu chặt lại.

La Phi hỏi: “Sao vậy?”

“Đã điều tra ra được, đúng là có người tên Vương Hiến thật, nhưng...”, Doãn Kiếm lắc đầu, “Trong thông tin hộ khẩu hiển thị, người này đã chết rồi.”

“Ồ?” La Phi lập tức nghĩ đến một khả năng, “Lẽ nào tên này lại mạo danh dùng chứng minh thư của người khác để đăng ký số điện thoại?”

“Tôi đã báo phía đồn công an gửi ảnh của Vương Hiến trong sổ hộ khẩu vào hòm thư điện tử của tôi, việc này phải nhờ bà chủ đối chiếu xác minh.” Doãn Kiếm vừa nói vừa quay sang hỏi Kiều Tịnh: “Chỗ chị có máy tính kết nối mạng Internet chứ?”

“Có đây.” Kiều Tịnh dẫn Doãn Kiếm đến trước máy tính của cửa hàng, dưới sự hướng dẫn của Doãn Kiếm, cô ta mở email của đối phương, download bức ảnh đồn công an vừa mới gửi đến.

La Phi cũng ghé lại phía sau hai người để nhìn kỹ, sau khi bức ảnh được mở ra, trên màn hình xuất hiện một cậu thanh niên chừng ngoài 20 tuổi, vừa đen vừa gầy, nhưng đôi mắt sáng rực rất có thần.

“Có phải là anh ta không?” Doãn Kiếm hỏi Kiều Tịnh.

Kiều Tịnh trả lời rất chắc chắn: “Chính là anh ta!”

“A?” Doãn Kiếm chớp mắt, “Chị không nhìn nhầm chứ?”

“Tôi ngày nào cũng nhìn rất nhiều người, sao có thể nhìn nhầm được chứ? Chính là người này, anh nhìn này, giữa lông mày có một nốt ròi đen, có đúng không? Tôi nhớ rõ lắm đấy!”

Ở giữa lông mày bên phải của người nam giới trong tấm ảnh quả nhiên là có một nốt ruồi đen. Ngay cả chi tiết này mà Kiều Tịnh còn có thể nói ra được, chắc không nhận nhầm người.

Doãn Kiếm quay sang nhìn La Phi, khuôn mặt mơ hồ - anh chàng đến bán đồ trang sức, thật không ngờ lại là một người đã chết?

La Phi cũng chau mày, nhất thời không đoán ra được điều ẩn khuất trong vụ việc này. Cuối cùng đành phải nói: “Cứ đợi cậu ta đến.”

Đúng vậy, anh ta nói sẽ đến ngay. Chỉ cần không chế được anh ta, tất cả mọi mối băn khoăn đều có thể được giải đáp. Cho nên, bây giờ thực ra cũng chẳng cần phải suy đoán linh tinh, cứ nhẫn nại chờ đợi là được.

Một giờ đồng hồ trôi qua, đã đến thời gian cuộc hẹn, nhưng anh ta vẫn không xuất hiện.

Dưới sự sắp xếp của La Phi, Kiều Tịnh lại gọi điện thoại cho người đó, định giục một chút. Điều khiến mọi người bất ngờ chính là, điện thoại không liên lạc được.

“Sao lại tắt máy rồi?” Kiều Tịnh vô cùng băn khoăn khi nghe thấy giọng nói của hệ thống phát ra từ máy điện thoại.

“Tắt máy rồi sao?” Doãn Kiếm hỏi với giọng phần lo lắng: “Có phải là anh ta đã phát giác ra được điều gì không?”

“Không đâu, lúc trước còn nói rất thoải mái mà... có chuyện gì vậy nhỉ?” Kiều Tịnh gờ di động lên trước mắt, ngẩn người nhìn chăm chăm vào màn hình, hận một nỗi không thể lồi đối phương ở đầu bên kia điện thoại ra để hỏi cho rõ ràng.

La Phi cũng cảm thấy biểu hiện của Kiều Tịnh lúc trước không có điểm nào đáng nghi ngờ cả, nhưng tại sao cậu chàng đó lại lỗi hẹn chứ? Hay là có việc gì đột xuất? Hay hành động của bên mình xảy ra vấn đề nào đó?

Bất luận là tình huống nào, nếu tiếp tục chờ đợi thì quá bị động, bắt buộc phải chủ động ra đòn thôi! La Phi cân nhắc một hồi, quay sang nói với Doãn Kiếm: “Chúng ta phải đến đồn công an Tào Hà một chuyến. Cậu hãy cử hai người ở khu vực này, tiếp tục canh giữ ở đây. Ngoài ra, điều tra thêm danh sách cuộc gọi của số điện thoại di động, tìm cho ra những người mà cậu ta thường xuyên liên hệ.”

Doãn Kiếm bố trí công việc theo lời dặn dò của La Phi, sau đó hai người lái xe đến đồn công an Tào Hà. Đây là đơn vị quản lý hộ khẩu của Vương Hiến, muốn giải đáp được câu đố về sự sống chết của con người này, bắt buộc phải đến đây để tìm kiếm đáp án.

Đồn công an Tào Hà nằm ở vùng ngoại ô khá xa của tỉnh thành, chủ yếu quản lý những sự vụ an ninh của thôn Tào Hà. Đồn trưởng Vu Liên Hải tự mình đón tiếp La Phi và Doãn Kiếm. Sau khi La Phi nói rõ mục đích của mình, ông ta lập tức nói: “Đúng vậy, Vương Hiến đã chết rồi.”

“Anh ghi nhớ rõ thế sao?” Đối phương nhanh chóng đưa ra đáp án, khiến La Phi cảm thấy hơi kỳ lạ.

“Chỗ chúng tôi là nông thôn mà, dân số vốn ít ỏi. Hơn nữa, cả nhà Vương Hiến từ xưa nay đều là đối tượng trọng điểm cần được hỗ trợ giúp đỡ, nên tôi có ấn tượng khá sâu sắc.”

“Ồ? Tình hình nhà Vương Hiến ra sao?”

“Ồi!” Vu Liên Hải thở dài, sau đó bắt đầu kể, “Sự việc này cần phải kể từ đời bố mẹ Vương Hiến. Bố Vương Hiến là kẻ nát rượu, chẳng có chút bản lĩnh nào cả chỉ biết về nhà đánh đập vợ con. Sau đó vợ ông ta không chịu đựng được nữa bỏ thuốc chuột vào đồ ăn đầu độc chết chồng mình. Sau khi phá được vụ án, mẹ Vương Hiến bị xử án tù chung thân, cái gia đình này coi như tiêu tan. Sự việc này xảy ra sáu, bảy năm trước thì phải? Lúc đó, Vương Hiến đang học đại học, cậu ấy còn có một cô em gái tên Vương Lôi, hãy còn là học sinh cấp ba. Sau khi xảy ra sự việc đó, Vương Hiến bỏ học ở thành phố làm thuê, nuôi em gái ăn học. Em gái cậu ấy học giỏi, sau đó đã thi được vào trường đại học danh tiếng. Năm ngoái chẳng phải là đã tốt nghiệp đại học rồi sao? Lẽ ra là hai anh em họ đã vượt qua được những năm tháng cơ cực, nhưng thật không ngờ cô em gái lại mắc bệnh thận...”

“Bệnh thận?” La Phi lập tức trở nên miễn cảm. Lý Tuấn Tùng chính là bác sĩ trưởng khoa Thận của bệnh viện Nhân Dân, giữa hai sự việc này có lẽ đã thấp thoáng hé lộ một thứ quan hệ nào đó.

“Đúng thế, bệnh thận. Tình hình cụ thể như thế nào thì tôi cũng không hiểu rõ lắm, dù sao thì cũng cần phải nhập viện chữa trị, phải tiêu tốn rất nhiều tiền. Vương Lô mặc dù đã tham gia bảo hiểm y tế, nhưng phần viện phí mà bản thân cá nhân phải gánh vác cũng không nhỏ chút nào! Thế nên Vương Hiến lại bận rộn lo gom tiền cho em gái chữa trị. Quả thực hai anh em nhà này cũng thật đáng thương...” Vu Liên Hải lại một lần nữa thở dài, “Chính trong thời điểm then chốt này, Vương Hiến lại chết.”

“Chết như thế nào?”

“Nghe nói là uống quá nhiều rượu, chết vì say rượu.”

“Chết vì say rượu?” La Phi cảm thấy cái chết này nghe có vẻ khả nghi.

“Đúng vậy. Bố cậu ấy thích uống rượu như vậy, e rằng cậu ấy cũng uống không ít nhỉ? Gặp phải bao chuyện buồn lòng như vậy, mượn rượu giải sầu ấy mà.” Vu Liên Hải nói một thôi một hồi, tạo cho người nghe thứ cảm giác cố nói cho hợp tình hợp lý.

“Sự việc này, anh nghe ai nói?”

“Vương Lô nói. Sau khi Vương Hiến chết, em gái cậu ấy đến đồn công an làm thủ tục mà.”

La Phi nhìn chằm chằm Vu Liên Hải một lúc, hỏi: “Vương Hiến thực sự chết rồi à?”

Vu Liên Hải cảm nhận được thái độ nghi ngờ trong câu nói của đối phương, ông ta giờ hai tay ra vẻ vô tội: “Sự việc này, tôi lừa anh làm gì chứ?”

“Nhưng chính buổi trưa ngày hôm nay, có người đã tận mắt nhìn thấy Vương Hiến.”

“Việc này sao có thể được chứ? Người chết rồi còn có thể tái sinh được sao?” Vu Liên Hải toét miệng, cảm thấy sự việc này thật hoang đường, giây lát sau, ông ta lại suy đoán: “Có thể chỉ là một người trông rất giống cậu ấy nhỉ?”

La Phi trầm ngâm một lát, lại hỏi: “Anh có tận mắt nhìn thấy thi thể của Vương Hiến không?”

Vu Liên Hải lắc đầu: “Việc này thì không.”

“Vậy tại sao anh lại khẳng định cậu ấy chắc chắn đã chết rồi chứ?”

“Có giấy chứng nhận tử vong của bệnh viện Nhân Dân, còn có cả giấy chứng nhận hỏa thiêu của nhà tang lễ mà.” Vu Liên Hải xòe hai tay ra, nói: “Nếu như vậy vẫn còn chưa chắc chắn, vậy cần phải thế nào mới chắc chắn?”

Lời ông ta nói cũng có lý. Đồn công an là đơn vị quản lý hộ khẩu, chính là dựa vào hai loại giấy chứng nhận này để xác định sự sống chết của một con người. Cũng chính là, chỉ cần Vương Lôi cầm hai loại giấy chứng nhận này đến đồn công an, thì về mặt pháp luật Vương Hiến sẽ được định nghĩa là một người đã chết.

Nếu như hai tờ giấy chứng nhận là ngụy tạo thì sao? Vậy thì có nghĩa là Vương Hiến vẫn chưa chết, chỉ là hệ thống hộ khẩu hiểu rằng là anh ta đã chết. Đây có vẻ như là cách giải thích hợp lý duy nhất đối với cục diện sinh tử bí ẩn này.

Nhưng mục đích của hành động này là gì chứ? Rõ ràng đang sống, lại muốn ngụy tạo giả tượng là mình đã chết. Đây đúng là điều không tưởng. Hơn nữa, với gia cảnh của anh em nhà họ Vương, họ thực sự có khả năng để ngụy tạo được hai loại giấy chứng nhận này, đồng thời có thể hoàn toàn qua mặt được cơ quan chấp pháp là đồn công an sao?

Sự việc này thực không thể nào suy nghĩ sâu xa thêm được, bởi vì càng nghĩ lại càng có nhiều ẩn tình. Muốn phá giải được, bắt buộc phải tìm được đương sự trọng tâm.

Thế nên La Phi lại hỏi: “Vương Lôi bây giờ đang ở đâu, anh có biết không?”

“Không rõ lắm.” Vu Liên Hải suy đoán: “Cô ấy chẳng phải bị ốm sao? Chắc là đang chữa trị ở bệnh viện nhỉ?”

La Phi nghĩ một lát hỏi tiếp: “Nhà họ cách đây xa không?”

“Cũng không xa, anh muốn đến xem à? Không cần thiết đâu, ở đó đã lâu không có ai ở.”

La Phi nói: “Tôi muốn đến xem. Anh tìm ai đó dẫn bọn tôi đến đấy đi.”

Thấy đối phương nói về kiên quyết như vậy, Vu Liên Hải cũng không ngăn cản thêm, ông ta chủ động nói: “Vậy để tôi đưa các vị đi nhé, dù sao cũng chỉ mấy bước thôi mà.”

Khoảng mười phút sau, Vu Liên Hải dẫn La Phi và Doãn Kiếm đến trước cổng nhà họ Vương. Đây là một căn nhà mái bằng đóng chặt cửa. La Phi sờ vào cổng, tay anh liền dính đầy bụi, xem ra nơi đây đúng là đã lâu không có ai ở.

“Vương Lôi học đại học ở thành phố, Vương Hiến cũng làm thuê ở đó luôn. Cả hai anh em họ mấy năm nay đều không quay về sinh sống.” Vu Liên Hải sau khi giải thích mấy câu, lại nói tiếp: “Ngôi nhà này cũng là một nơi đau lòng, nếu là tôi, tôi không muốn quay về, chỉ đợi mấy năm nữa là sẽ tháo dỡ thôi.”

La Phi lại nhíu mày: “Sao lại không có dấu vết việc tổ chức tang lễ nhỉ?”

Vu Liên Hải “ừm?” một tiếng.

“Sau khi Vương Hiến chết, chắc chắn phải được đưa về nhà tổ tiên để tổ chức tang lễ chứ nhỉ? Sau đó căn nhà lại không có ai ở, vậy thì có lẽ cần phải lưu lại dấu vết của việc tổ chức tang lễ mới phải, nhưng bây giờ chẳng nhìn thấy gì cả.”

“Ồ, vậy thì có thể là không tổ chức lễ tang nhỉ.” Vu Liên Hải ngừng lại, rồi nói tiếp, “Anh nghĩ xem, hai anh em này nương tựa vào nhau sinh sống, anh trai chết rồi, em gái lại mắc bệnh nặng, còn tổ chức tang lễ cho ai xem cơ chứ? Chắc là đưa thẳng từ nhà xác đến nhà tang lễ xong chuyện.”

Lời phân tích này cũng có lý. Nhưng những lời như vậy, thì việc Vương Hiến rốt cuộc là chết thật hay chết giả lại càng khó phán đoán.

Nhưng tiếp đến lại nhận được tin tốt lành, lần này kết quả điều tra của Doãn Kiếm có được một số tiến triển quan trọng.

Người nam giới bí ẩn muốn đem bán đồ trang sức đã để lại số điện thoại dùng tên Vương Hiến để đăng ký. Sau khi điều tra kỹ lưỡng số điện thoại này, phát hiện ra: người nam giới thường ngày rất ít gọi điện thoại, người thường liên hệ thì chỉ có một người. Số điện thoại này cũng là số dùng tên thật để đăng ký, chủ số chính là em gái của Vương Hiến - Vương Lôi.

Sau khi cân nhắc một chút, La Phi quyết định cần tìm được Vương Lôi trước đã. Anh lấy di động ra, ấn số điện thoại mà Doãn Kiếm đã điều tra ra được.

“A lô?” Phía đầu dây bên kia truyền tới giọng nói của nữ giới, giọng nói trầm tĩnh rần rỏi, nghe không giống như giọng của một cô gái trẻ đang ốm bệnh.

“Chào cô!” La Phi hỏi dò: “Cô là Vương Lôi à?”

Người nữ nhận điện thoại trả lời: “Không phải.”

“Đây là điện thoại của Vương Lôi chứ?”

“Đúng vậy.” Người phụ nữ giải thích: “Vương Lôi đang nghỉ ngơi, tôi đang chăm sóc cô ấy, cho nên đã nghe điện thoại giúp cô ấy.”

“Ồ.” Trái tim đang lo lắng của La Phi chợt bình ổn lại, “Các vị đang ở đâu vậy?”

“Sao thế?”

“Tôi muốn đến thăm cô ấy.” La Phi nói dối, “Tôi là bạn học đại học của cô ấy.”

“Chúng tôi đang ở phòng bệnh khoa Thận bệnh viện Nhân Dân, phòng 702, tầng 7 khu nội trú.” Người phụ nữ thoải mái nói ra địa chỉ, sau đó lại hỏi: “Các anh khoảng bao giờ đến nhỉ?”

“Chúng tôi giờ xuất phát luôn.” La Phi nhìn đồng hồ đeo tay, “Chắc khoảng ba mươi phút.”

2

Trên đường đi đến bệnh viện Nhân Dân La Phi gọi điện thoại cho Tiêu Gia Lân. Đối phương là chủ nhiệm khoa Y vụ, nếu như anh ta có thể đi cùng để nói chuyện, nhiều việc trong bệnh viện sẽ dễ dàng ứng phó hơn. Tiêu Gia Lân đồng ý với đề nghị của La Phi, anh ta gặp La Phi và Doãn Kiếm ở tầng 7 tòa nhà nội trú, đồng thời anh ta còn dẫn theo một bác sĩ nam dáng người cao ráo.

“Đây là bác sĩ Quách - Quách Gia ở khoa Thận của bệnh viện chúng tôi, cũng là bác sĩ chủ trị cho Vương Lôì.” Tiêu Gia Lân giới thiệu hai bên với nhau, “Hai vị này đều là người của đội Cảnh sát hình sự, vị này là đội trưởng La - La Phi, vị này là cảnh sát Doãn Kiếm.”

La Phi và Quách Gia bắt tay nhau, sau đó bèn hỏi: “Vương Lôì cụ thể mắc căn bệnh gì vậy?”

Quách Gia nói ra một loạt cụm danh từ chuyên ngành: “Viêm cầu thận lupus ban đỏ hệ thống.”

La Phi hiểu biết rất ít về căn bệnh này, anh chỉ có thể hỏi chung chung: “Ừm... căn bệnh này có nghiêm trọng không?”

“Thuộc loại bệnh thận khá nghiêm trọng, cần phải nằm viện lâu dài để chữa trị. Nếu như kết quả bệnh tình không khả quan, có khả năng sau này bị biến chứng sang hội chứng tán huyết tăng ure máu.” Quách Gia giới thiệu sơ qua mấy câu, cuối cùng tổng kết, “Tóm lại, đây là một căn bệnh phiền phức vừa tốn tiền vừa tốn thời gian.”

Trong lúc vẫn chuyện trò, cả đoàn người đã đi đến trước phòng bệnh 702. Cửa phòng đang mở, có thể nhìn thấy trong phòng chỉ có một chiếc giường, có một cô gái đang nằm, ở vị trí dưới cửa sổ kê một chiếc ghế sofa dài, một người phụ nữ trung niên đang ngồi.

Quách Gia dẫn mọi người bước vào phòng bệnh. La Phi nhìn khắp phòng một lượt, phát hiện ra, thật không ngờ phòng bệnh này còn có nhà vệ sinh riêng, anh nói về kinh ngạc: “Điều kiện ở đây cũng tốt quá nhỉ!”

Tiêu Gia Lân nói: “Về cơ bản, đây là phòng bệnh có điều kiện tốt nhất ở bệnh viện chúng tôi.”

“Phí ở phòng bệnh này chắc không rẻ đâu nhỉ?” La Phi nhìn Tiêu Gia Lân, sau đó ánh mắt lại hướng về cô gái đang nằm trên giường. Cô gái này chắc là Vương Lô, theo như điều kiện kinh tế của cô ấy, tuyệt đối không thể nào gánh nổi điều kiện nằm viện tốt thế này, hơn nữa, loại phòng bệnh chất lượng cao này chắc chắn là nằm ngoài phạm vi của bảo hiểm y tế.

“Đương nhiên không rẻ rồi, nhưng quan trọng nhất là người bệnh nằm thấy thoải mái, có phải vậy không?” Người phụ nữ ngồi sofa đón lời La Phi, cô ta vừa nói vừa đứng dậy, đi lên mấy bước, lại nói tiếp: “Tiền viện phí do tôi chịu trách nhiệm, cho nên không cần lo lắng.”

La Phi nhận ra giọng nói của đối phương, chính là người phụ nữ lúc trước nhận điện thoại. Anh nhìn đối phương một lúc - người phụ nữ chừng 40 tuổi, khá xinh đẹp trang điểm ăn mặc cũng rất trang trọng.

La Phi dò hỏi: “Chị là họ hàng của Vương Lô à?”

“Không, tôi là bạn của anh trai cô ấy.” Người phụ nữ cũng nhìn lại La Phi một lúc, sau đó cười nói bắt chuyện: “Anh là bạn học đại học với Vương Lô à? Vậy thì trông anh có vẻ già trước tuổi đấy.”

“Vị này là đội trưởng La của đội Cảnh sát hình sự.” Tiêu Gia Lân đi lên trước giới thiệu, thấy cách nói chuyện của anh ta, có vẻ như đã thân quen người phụ nữ này từ trước rồi.

Mục đích chuyến đi lần này của La Phi chính là vì cô gái đang nằm trên giường bệnh, cho nên anh không muốn trò chuyện nhiều với người phụ nữ lạ, chỉ cười cười về tự trào, sau đó đi thẳng đến bên giường. Sau khi đến đầu giường, anh hỏi cô gái: “Cô là Vương Lô phải không?”

Cô gái gật đầu. Sắc mặt cô nhợt nhạt nhưng nét mặt thì lại sợ hãi, rõ ràng không có nhiều kinh nghiệm giao tiếp xã hội.

“Tôi là cảnh sát.” La Phi nói rõ thân phận của mình, “Tôi muốn tìm hiểu về việc liên quan đến anh trai cô.”

“Anh trai tôi...”, Vương Lô cúi đầu nói, “Anh ấy đã chết rồi.”

La Phi chau mày: “Cô biết tôi muốn hỏi gì không?”

Vương Lôi liếc nhìn La Phi một cái: “Không, không biết...”

“Vậy tại sao cô lại vội nói cho tôi biết, anh ấy đã chết rồi chứ?”

Vương Lôi cúi đầu không nói.

La Phi lại hỏi tiếp: “Nếu anh ta đã chết rồi, vậy thì mộ của anh ta ở đâu?”

Vương Lôi đáp: “Anh ấy không có mộ.”

“Không có mộ ư?”

“Tôi không có tiền, không mua nổi mộ.” Vương Lôi giải thích, “Cho nên sau khi hỏa thiêu, tôi đã rắc tro cốt của anh ấy xuống sông Trường Giang rồi.”

La Phi “ồ” lên một tiếng, rõ ràng không tin lời đối phương. Sau đó anh kéo dài giọng, trình trọng hỏi: “Anh trai cô thực sự đã chết thật sao?”

Vương Lôi gật đầu, mắt không dám nhìn thẳng vào La Phi.

“Vương Hiến thực sự đã chết rồi, việc này có gì đáng để nghi ngờ chứ?” Người phụ nữ lạ đó lại đi đến chen ngang, cô ta dùng ngữ khí trách móc nói với La Phi, “Anh không nên nói như vậy với cô ấy, anh sẽ làm cho cô ấy sợ đấy. Cô ấy là bệnh nhân mà.”

Tiêu Gia Lân và Quách Gia đứng bên cũng gật đầu, biểu thị tán đồng với lời nói của người phụ nữ. La Phi cũng cảm thấy mình hơi nóng vội, thế nên bèn dịu giọng lại: “Tôi chỉ là muốn tìm hiểu tình hình, chứ không phải đang nghi ngờ cô... hay là có ý trách móc gì cô cả. Cô không cần quá căng thẳng, có được không?”

Vương Lôi ngẩng đầu nhìn La Phi, nói: “Được.”

“187*****” La Phi nói ra một dãy số, “Đây là số điện thoại di động của anh trai cô nhỉ?”

“Hình như... hình như đúng thế.”

“Vậy số 135***** thì sao?” La Phi tiếp tục hỏi, “Đây là số điện thoại di động của cô phải không?”

“Đúng vậy.”

“Chúng tôi vừa mới điều tra danh sách cuộc gọi từ số di động của anh cô. Số điện thoại di động này của anh ta vẫn luôn ở trong trạng thái sử dụng, hơn nữa, người gọi điện nói chuyện nhiều nhất chính là cô.” La Phi nhún vai nói, “Cô có thể giải thích một chút xem chuyện này là thế nào được không?”

Vương Lô hướng ánh mắt về phía người phụ nữ trung niên đứng ở bên cạnh giường, như thể cầu cứu sự giúp đỡ của đối phương.

“Số điện thoại đầu 187 này đúng là số điện thoại di động của Vương Hiến, nhưng từ sau khi Vương Hiến qua đời, chiếc di động này luôn nằm trong tay tôi.”

Người phụ nữ nói với La Phi, “Cho nên, người thường xuyên liên hệ với Vương Lô không phải là Vương Hiến mà chính là tôi đây.”

“Việc này chắc không phải chứ?” La Phi nhìn cô ta với ánh mắt nghi hoặc, “Chính ngay trưa hôm nay, người sử dụng số điện thoại này đã xuất hiện trong một tiệm vàng ở khu vực nội thành, đó là một người nam giới trẻ, hơn nữa gương mặt rất giống Vương Hiến.”

“Anh có thể ấn thử số điện thoại đó xem sao.” Người phụ nữ đề nghị, “Xem xem rốt cuộc chiếc di động đó đang ở đâu?”

La Phi ngăn người một lát, sau đó anh lấy di động ra bắt đầu ấn dãy số đó. Sau khi ấn nút gọi, tiếng chuông di động nhanh chóng vang lên. Hơn nữa, âm thanh này lại xuất phát từ chiếc xác tay mà người phụ nữ đó đang khoác trên vai.

Người phụ nữ lôi một chiếc di động ra khỏi xác tay, ấn nút nhận cuộc gọi trước mặt La Phi, sau đó đưa lên tay nói: “Bây giờ anh tin rồi chứ?” Câu nói này lập tức truyền tới ống nghe di động của La Phi, tạo nên hiệu quả cộng hưởng âm thanh kỳ lạ.

Nét mặt La Phi như đông cứng lại. Chiếc di động này rõ ràng là của người nam giới đem bán đồ trang sức, khi Kiều Tịnh nói chuyện điện thoại với người đàn ông đó, La Phi đứng bên cạnh cũng còn nghe thấy tiếng anh ta. Một giờ đồng hồ sau, không gọi được vào số điện thoại này nữa, thế mà bây giờ, nó đột nhiên lại nằm trong tay người phụ nữ đang đứng trước mặt anh đây. La Phi bắt đầu nhận thức ra một điều: Người phụ nữ này quyết không thể là vô tình có mặt ở đây, đây rõ ràng là cục diện mà đối thủ đặc biệt bố trí để đối phó với mình.

“Rốt cuộc cô là ai?” La Phi nheo mắt, trong ánh mắt toát ra tia nhìn dò xét.

“Tôi đã nói rồi mà, tôi là bạn tốt của Vương Hiến lúc sinh thời.”

“Bạn gì?”

“Đây có lẽ là đề tài thuộc về cá nhân nhỉ? Tôi có thể không cần trả lời.” Người phụ nữ thông thả đáp lời, bộ dạng rất tự tin.

Đối phương đã có thái độ như vậy, La Phi cũng không muốn vòng vo thêm, anh nghiêm giọng nói: “Chiếc điện thoại này có liên quan tới một vụ án đột nhập ăn trộm. Cô nói chiếc di động này vẫn luôn do cô sử dụng, tôi muốn mời cô đi với tôi về đội Cảnh sát hình sự một chuyến.”

“Đi một chuyến ư?” Người phụ nữ điềm tĩnh hỏi vặn lại: “Đây là khái niệm gì vậy?”

“Nói trên phương diện pháp luật, đây là mời có mặt. Nếu như cô kháng cự không chấp hành, chúng tôi có thể căn cứ theo luật pháp để có biện pháp cưỡng chế.”

“Nếu theo luật pháp, anh không có quyền thực hiện biện pháp cưỡng chế đối với tôi.” Người phụ nữ vừa nói, vừa lôi ở trong xác tay ra một cuốn sổ nhỏ. Cô ta đưa cuốn sổ nhỏ đến trước mặt La Phi: “Nhìn xem, tôi là đại biểu nhân dân tỉnh.”

La Phi ngẩn người. Thứ đưa ra trước mắt anh đúng là cuốn sổ chứng thực đại biểu nhân dân tỉnh. Điều này có nghĩa là, nếu muốn thực thi biện pháp cưỡng chế đối với người phụ nữ này, bắt buộc phải báo cáo lên Ban thường vụ nhân dân tỉnh, cần được phê chuẩn mới có thể tiến hành được. Nhưng chỉ dựa vào chút chứng cứ La Phi đang có, rõ ràng không thể gây ra được động tĩnh lớn như vậy. Lẽ nào đối phương có chỗ dựa, việc nói dối bày ra trước mắt nhưng lại khiến anh không thể nào làm được gì.

Thấy cục diện có phần căng thẳng, Tiêu Gia Lâm bắt đầu dàn hòa: “Ôi, hiểu nhầm, đều là hiểu nhầm cả thôi. Vị này là Tổng giám đốc của Tập đoàn Hưng Long, cô Triệu - Triệu Lâm. Cô ấy sao có thể là nghi phạm của vụ án đột nhập trộm cắp được chứ? Chắc chắn là đã nhầm lẫn rồi!”

La Phi cũng đã từng nghe đến Tập đoàn Hưng Long, biết được đây là một doanh nghiệp tư nhân rất có tiếng trong tỉnh thành. Thật không ngờ người phụ nữ đang đứng trước mặt anh đây lại là Tổng giám đốc của Tập đoàn Hưng Long? Sao cô ta lại có thể liên quan vào sự việc này nhỉ?

“Điều mà đội trưởng La thực sự quan tâm không phải là vụ án trộm cắp nào cả, anh ta đang quan tâm đến vấn đề sinh tử của Vương Hiến.” Triệu Lâm mỉm cười với Tiêu Gia Lâm, “Nhưng Vương Hiến đúng là đã chết rồi. Giấy chứng nhận tử vong chính là do bệnh viện Nhân Dân viết, chủ nhiệm Tiêu, việc này anh cũng có thể làm chứng được nhỉ?”

“Đúng vậy.” Tiêu Gia Lâm nghiêng đầu, hình như đang nhớ lại việc gì đó, “Hình như là việc xảy ra hồi tháng 3 thì phải? Tối hôm đó, chính là cô là Vương Lôi đưa vào phòng cấp cứu. Vương Hiến đã uống quá nhiều, nôn mửa, đồ ăn chẹn vào khí quản, chúng tôi mặc dù đã dốc hết sức cứu chữa, nhưng thời gian

bị nghẹt thở quá lâu, nên cậu ấy đã qua đời. Ôi, cậu ấy còn trẻ như vậy, thật đáng tiếc! Thực ra, chúng tôi cũng hy vọng cậu ấy chưa chết, nhưng người chết rồi thì không thể sống lại được, sự thực thì cuối cùng vẫn cứ phải tiếp nhận thôi...”

La Phi mặc dù tai lắng nghe lời Tiêu Gia Lân nói, nhưng ánh mắt thì luôn nhìn chăm chăm vào Vương Lô. Cô gái chỉ cúi đầu, như thể tất cả mọi việc này đều không liên quan đến mình. Đợi Tiêu Gia Lân nói xong, La Phi quay sang ra hiệu bằng mắt với Doãn Kiếm, nói: “Xem ra là chúng ta đã nhầm lẫn rồi.”

Doãn Kiếm không hiểu dụng ý của La Phi, bèn ngơ ngác “ò” một tiếng.

Ánh mắt La Phi nhìn một lượt khắp phòng, chợt nói: “Tôi có thể dùng nhà vệ sinh một chút được không?”

Tiêu Gia Lân lập tức trả lời: “Được chứ.” Triệu Lâm và Vương Lô cũng không đưa ra lời phản đối. La Phi bèn bước vào nhà vệ sinh, khóa chốt cửa lại. Giây lát sau, trong nhà vệ sinh vang lên tiếng xả nước, gây ra sự liên tưởng cho mọi người.

Doãn Kiếm cảm thấy hơi ái ngại, cậu không hiểu tại sao La Phi phải vội vã vào nhà vệ sinh ở đây như vậy, đây dù sao cũng là phòng bệnh của nữ giới mà, vẫn có phần hơi bất tiện.

La Phi bước từ nhà vệ sinh ra, anh nhìn tất cả mọi người một lượt, tươi cười nói: “Ồ, lần này đã làm phiền quá rồi thật ngại quá. Chúng tôi về điều tra kỹ lại xem, rốt cuộc là đã xảy ra sai sót ở đâu.” Nói xong, anh bèn gọi Doãn Kiếm: “Chúng ta về thôi.”

Doãn Kiếm đi theo La Phi bước ra khỏi phòng bệnh, Tiêu Gia Lân và Quách Gia cũng đi cùng, cho đến khi tiễn hai người ra khỏi tòa nhà nội trú mới dừng bước.

Đi ra khỏi tòa nhà, Doãn Kiếm không kìm được lên tiếng: “Người phụ nữ đó rõ ràng là đang nói dối, chiếc di động của Vương Hiến sao lại có thể do cô ta sử dụng được chứ? Cho dù là Vương Hiến thực sự đã chết, thì việc này cũng không hợp logic! Đội trưởng La, sao anh lại dễ dàng thể hiện mình đuối lý trước mặt đối phương như vậy chứ?”

La Phi sa sầm nét mặt, nói: “Đối phương quá hùng mạnh.”

“Chẳng phải cũng chỉ là bỏ tiền ra mua cái mác đại biểu nhân dân thôi sao?” Doãn Kiếm bĩu môi, “Có gì ghê gớm chứ?”

La Phi chậm rãi lắc đầu: “Không phải là việc đại biểu nhân dân...”

“Vậy thì là việc gì?”

La Phi bắt đầu dùng phương thức đặt câu hỏi để dẫn dắt tư duy của người trợ lý: “Người thanh niên đi đến cửa hàng vàng bán đồ trang sức, anh ta đã dám để số điện thoại lại, chứng tỏ lúc đó anh ta không hề có tâm lý cảnh giác, có phải vậy không?”

“Đúng vậy.”

“Sau đó bà chủ tiệm vàng gọi điện thoại cho anh ta, anh ta vẫn cứ nghe máy bình thường, hơn nữa còn hứa một tiếng đồng hồ sau sẽ đến bán đồ trang sức. Cho đến lúc đó, anh ta cũng không phát hiện ra điều gì khác thường, đúng vậy không?”

Doãn Kiếm “ừm” một tiếng, tiếp tục biểu thị tán đồng.

“Nhưng một giờ đồng hồ sau, anh ta lại thất hẹn, hơn nữa, điện thoại của anh ta cũng tắt máy. Sau đó, chiếc điện thoại này lại nằm trong tay Triệu Lâm. Triệu Lâm xuất hiện trong phòng bệnh của bệnh viện Nhân Dân, trên danh nghĩa là chăm sóc cho Vương Lôi, mục đích thực sự chính là tiến hành kiểm soát hành động lời nói của Vương Lôi, sự việc này, chắc là cậu cũng nhận ra được chứ?”

“Đúng vậy.”

“Cho nên, điều cần nói chính là, trong khoảng thời gian một tiếng đồng hồ đó, đối phương bắt đầu ý thức được cảnh sát đang triển khai tiến hành điều tra anh ta. Hơn nữa, họ biết điểm đột phá đầu tiên trong cuộc điều tra của cảnh sát chính là chiếc di động đó, thứ hai chính là người liên hệ chính trong danh sách cuộc gọi của số máy đó - Vương Lôi.”

“Ý của anh là: Triệu Lâm chỉ là nhân vật xuất hiện ở sân khấu, sau cánh gà còn có nhân vật có thực lực hơn nữa?”

La Phi gật đầu, lại nói: “Thực lực của đối thủ không chỉ là có thể điều động Triệu Lâm, trên thực tế, còn có điều đáng sợ hơn nữa.”

Còn có điều đáng sợ hơn? Doãn Kiếm chau mày nghĩ một lúc, vẫn không tài nào hiểu nổi, đành phải hỏi: “Là gì vậy?”

“Cậu nghĩ mà xem: sự thay đổi của đối phương chính là xảy ra trong khoảng thời gian một giờ đồng hồ đó.” La Phi nheo mắt, “Khoảng thời gian này, chúng ta đã làm những gì?”

Doãn Kiếm chớp mắt nhớ lại: “Chúng ta... chúng ta điều tra thông tin hộ khẩu của Vương Hiến mà.” Đột nhiên, cậu nhận thức ra được điều gì đó, nói về kinh ngạc: “Lẽ nào phong thanh lại lộ ra vào thời gian này?”

“Có vẻ như khó tin quá phải không?” La Phi nghiêm giọng nói, “Nếu đã không thể tồn tại những khả năng khác cho dù là những việc thật khó tin, chúng ta cũng phải đối diện một cách nghiêm túc.”

Điều này có nghĩa là, trong hệ thống công an, thật không ngờ có tai mắt của đối thủ! Doãn Kiếm ngăn người gây lát, sau đó đưa ra một sự suy đoán bạo dạn: “Liệu có phải là Vu Liên Hải?”

Đồn công an Tào Hà chính là đơn vị quản lý hộ khẩu của Vương Hiến, nếu như cái chết của Vương Hiến có nhiều điểm nghi vấn, vậy thì Vu Liên Hải với vai trò là trưởng đồn cũng khó có thể tránh khỏi liên can. Buổi chiều Doãn Kiếm đã gọi điện thoại cho đồn công an Tào Hà để chứng thực sự sinh tử của Vương Hiến, tiếp đó, mọi việc chuyển biến nhanh gấp. Sau khi La Phi và Doãn Kiếm đến đồn công an Tào Hà, biểu hiện của trưởng đồn Vu Liên Hải quá tích cực, ông ta luôn cố gắng giải thích rất nhiều việc, hơn nữa khi đến căn nhà cũ của Vương Hiến để điều tra, Vu Liên Hải cũng nhất định đòi tự mình dẫn đi. Sự việc này nếu không ngẫm nghĩ kỹ thì cũng cho qua, còn đã ngẫm nghĩ kỹ thì đúng là nhiều điều bí ẩn.

La Phi không trả lời chính diện vào lời suy đoán của người trợ lý, anh chỉ trầm ngâm nói, “Vu Liên Hải vẫn luôn ra sức thuyết phục chúng ta, muốn chúng ta tin rằng Vương Hiến đúng là đã chết rồi. Thực ra, người có vấn đề không chỉ có một mình ông ta, còn cả nhóm người của bệnh viện Nhân Dân nữa.”

“Bệnh viện Nhân Dân ư?” Doãn Kiếm giật mình, “Anh muốn ám chỉ Tiêu Gia Lân à?” Trong phòng bệnh, khi La Phi và Triệu Lâm đối thoại căng thẳng với nhau, vẻ bề ngoài, Tiêu Gia Lân như đang hòa giải, nhưng những lời ông ta nói, trên thực tế đều đứng về phía Triệu Lâm.

La Phi gật đầu, nói: “Không chỉ có Tiêu Gia Lân, còn có cả Quách Gia.”

“Quách Gia?” Doãn Kiếm không hiểu lắm, “Người đó cả buổi không hề nói gì cả mà.”

La Phi bật cười: “Anh ta không nói gì, nhưng việc đổi phòng bệnh, sao có thể không có sự tham gia của anh ta được chứ?”

“Đổi phòng bệnh?” Doãn Kiếm càng lúc càng hồ đồ.

“Cậu thực sự cho rằng Vương Lôi luôn được ở trong phòng bệnh cao cấp như vậy à?”

“Ồ.” Doãn Kiếm ngẫm ra được chút ít, “Anh cho là họ tạm thời chuyển gấp phòng bệnh à?”

“Không phải cho là, mà là chắc chắn.” La Phi nhìn Doãn Kiếm, “Cậu vẫn nhớ trước khi quay về, tôi đã vào nhà vệ sinh chứ?”

“Đúng vậy. Tôi còn thấy lạ... anh có mục đích à?”

“Trong phòng vệ sinh để đồ dùng hằng ngày của Vương Lôi khi nhập viện. Chỉ cần quan sát những đồ dùng hằng ngày này, là có thể phán đoán ra Vương Lôi luôn sống ở đây hay chỉ là tạm thời chuyển gấp đến.”

“Phán đoán như thế nào?”

“Nói đơn giản thế này nhé. Nếu như sống ở đây khoảng thời gian dài, vậy thì tất cả những đồ dùng hằng ngày đều sẽ để ở những vị trí tiện sử dụng nhất, nếu như tạm thời chuyển gấp đến, vậy thì tất cả những đồ dùng hằng ngày sẽ đặt ở vị trí dễ bày nhất.”

Doãn Kiếm cười hiểu ý: “Đúng vậy.” Cũng giống như một người vừa mới chuyển nhà, lúc đầu đặt đồ dùng hằng ngày rất vừa ý, để thế nào cho tiện là được, nhưng sau một khoảng thời gian sử dụng, rất nhiều thứ sẽ thay đổi vị trí, dần dần chuyển đến những nơi dễ lấy để sử dụng nhất. Sự khác biệt này, chỉ cần tỉ mỉ quan sát là có thể nhận ra được.

“Cho nên anh đã cố tình vào nhà vệ sinh, chính là muốn xem xem Vương Lôi thực sự sống ở đây hay là giả vờ sống ở đây. Kết quả, quả nhiên là giả vờ. Vậy họ tạm thời chuyển gấp phòng bệnh là...”

“Đề che giấu chân tướng sự thực.” La Phi tiếp lời Doãn Kiếm, nói: “Ban đầu, chắc chắn Vương Lôi sống ở phòng bệnh thường, có rất nhiều người. Những bệnh nhân cùng phòng sẽ biết rất nhiều việc liên quan đến cô ấy. Tiêu Gia Lân có thể quản lý được mồm miệng của các bác sĩ y tá, nhưng không thể quản được những bệnh nhân khác. Cho nên, bắt buộc phải chuyển Vương Lôi đến phòng bệnh đặc biệt chỉ có một mình, như vậy mới có thể triệt để cắt đứt manh mối này.”

“Thì ra là như vậy! Cái người tên Quách Gia quả nhiên cũng không sạch sẽ!” Doãn Kiếm nghĩ một lát, lại đề nghị: “Hay là đi hỏi thăm những bệnh nhân ở tầng 7 xem sao?”

La Phi nói: “Không cần ở phạm vi rộng như vậy đâu, đến phòng 709 hỏi là được rồi.”

“Thế à?” Doãn Kiếm vẫn có vẻ không được yên tâm lắm.

“Khi đi đến, tôi đã quan sát rồi, chỉ có phòng 709 là có một giường trống. Cho nên đó chắc chắn là phòng bệnh ban đầu của Vương Lôi.” La Phi giải thích, sau đó dặn dò: “Hai người chúng ta không nên đi, bác sĩ y tá ở đó chắc

chấn đều đề phòng chúng ta. Cậu hãy gọi Thẩm Nguyên đến, giả vờ làm người nhà bệnh nhân, tìm hiểu tình hình.”

Doãn Kiêm lập tức cầm điện thoại, thông báo cho Thẩm Nguyên đến điều tra. Đợi cậu bố trí ổn thỏa, La Phi lại nói: “Đi thôi, chúng ta đến thăm một người.”

“Ai vậy?”

La Phi không đáp mà hỏi vặn lại: “Trong bệnh viện này, người có lý do giúp đỡ chúng ta nhất là ai?”

Mắt Doãn Kiêm chợt sáng rực, buột miệng trả lời: “Trang Tiểu Khê!”

3

La Phi và Doãn Kiêm gặp được Trang Tiểu Khê trong văn phòng của chủ nhiệm khoa Xương. Họ đưa cho bà ảnh trên sổ hộ khẩu của Vương Hiến, Trang Tiểu Khê nhìn chăm chú vào bức ảnh hồi lâu, cuối cùng lắc đầu nói: “Tôi không quen anh ta!”

La Phi cảm thấy cần phải gợi ý một chút cho đối phương, bèn chỉ vào bức ảnh, nói: “Người này tên Vương Hiến, chúng tôi nghi ngờ những món đồ trang sức mà chị bị mất chính là do anh ta ăn trộm. Ngoài ra anh ta còn có một cô em gái tên là Vương Lôi, dạo này luôn nằm viện chữa trị trong khoa Thận ở bệnh viện các vị.”

“Vương Hiến?” Trang Tiểu Khê nói lặp lại cái tên này, nhìn lại bức ảnh thêm một lúc.

La Phi hỏi vẻ mong ngóng: “Đã nhớ ra rồi à?”

“Cái tên này có vẻ hơi quen.” Trang Tiểu Khê chau mày, “Hình như đã nhìn thấy ở đâu đó, nhưng cụ thể thì không nói cho rõ được.”

La Phi khích lệ: “Chị hãy nghĩ kỹ lại đi!”

Trang Tiểu Khê cố gắng nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Thực sự không thể nào nhớ ra được... có thể là tôi nhớ nhầm đây.”

Nếu đã như vậy, La Phi cũng đành bó tay, chỉ có thể nói: “Vậy thì khi nào chị nhớ ra được, nhất định phải lập tức thông báo cho tôi biết đấy.”

“Đương nhiên rồi.” Khi Trang Tiểu Khê trả lại bức ảnh cho La Phi, miệng lại khẽ lẩm nhẩm: “Vương Hiến...”

“Còn một việc nữa.” La Phi sau khi nhận lấy bức ảnh, lại nói với Trang Tiểu Khê, “Tôi muốn nhờ chỉ giúp điều tra về hồ sơ bệnh án của Vương Lô. Cô ấy chẳng phải là nhập viện khoa Thận sao? Tôi muốn biết trong quá trình chữa trị của cô ấy, liệu có liên quan gì với Lý Tuấn Tùng hay không?”

Trang Tiểu Khê buột miệng hỏi lại một câu: “Việc này, anh bảo Tiêu Gia Lân giúp kiểm tra một chút chẳng phải là càng thuận tiện hơn sao?”

La Phi cười ảo não, nói: “Hình như có rất nhiều bí mật về anh em Vương Lô, Tiêu Gia Lân cũng đang cố tình giấu giếm chúng tôi.”

Trang Tiểu Khê “ồ” một tiếng vẻ thấu hiểu.

La Phi cảm thấy thái độ của đối phương quá thờ ơ, bèn hỏi: “Chị không cảm thấy việc này hơi kỳ lạ sao?”

“Chẳng có gì kỳ lạ cả!” Trang Tiểu Khê khẽ nhún vai, bộ dạng như không có gì đáng đề lấy làm lạ cả, “Tiêu Gia Lân có quá nhiều bí mật, nói dối chính là kỹ năng nghề nghiệp anh ta bắt buộc cần phải có.”

La Phi hiểu ý mỉm cười. Nghĩ thâm lời đánh giá này có phần cay nghiệt nhưng cũng khá chuẩn xác. Nói đến đây, anh lại nghĩ đến một chuyện khác, bèn hỏi: “Tiêu Gia Lân có phải là rất khó đối phó với Kha Thủ Cần không?”

“Có thể đối phó được sao? Kha Thủ Cần không bao giờ nể nang gì ai cả, ngồi ở vị trí chủ nhiệm khoa Bệnh lý, cứ vài bữa lại gây phiền toái cho Tiêu Gia Lân.”

La Phi hiểu ý nghĩa của cụm từ “gây phiền toái”, chắc chắn là những việc như kiểm nghiệm bệnh lý, phân tích nguyên nhân tử vong, Kha Thủ Cần chỉ luôn đưa ra kết quả chân thực, không bao giờ suy nghĩ đến lợi ích của bệnh viện. Còn Tiêu Gia Lân thì phải luôn đại diện cho bệnh viện để giải quyết những tranh chấp giữa bệnh viện và bệnh nhân, đương nhiên cũng sẽ coi Kha Thủ Cần như cái gai trong mắt.

“Mấy hôm trước Kha Thủ Cần đã làm mất tim của một người chết thì phải? Sự việc đó sau này giải quyết thế nào rồi?”

“Đền tiền thôi!”

“Vậy Kha Thủ Cần thì sao? Không bị Tiêu Gia Lân lôi ra để gánh tội sao?”

Tiêu Gia Lân vốn muốn mượn cơ hội này để cách chức Kha Thủ Cần. Sau đó Kha Thủ Cần tìm đến khoa Y vụ, anh ta một tay cầm lọ còn to một tay cầm chiếc bật lửa. Sau khi gặp Tiêu Gia Lân, chẳng nói chẳng rằng, tạt cả lọ còn vào người đối phương. Tiêu Gia Lân hoảng sợ, hai chân mềm nhũn, ngay lúc đó bèn xé nát tờ báo cáo xử phạt, vứt vào thùng rác.” Trang Tiểu Khê nhắc đến sự việc này, khoe miệng lộ ra chút ý cười.

La Phi cũng cười: “Kha Thủ Cần, ông ta đúng là nhiều quái chiêu, Tiêu Gia Lân cũng không trị nổi ông ta.”

“Được rồi, đừng nói những chuyện vô dụng này nữa.” Trang Tiểu Khê đứng dậy hỏi: “Bệnh nhân mà anh muốn điều tra tên là gì vậy nhỉ? Vương Lôi à?”

“Đúng vậy, Vương Lôi.”

Trang Tiểu Khê rời khỏi văn phòng, chừng khoảng mười lăm phút sau, bà quay trở lại cung cấp các thông tin đã điều tra ra được.

Hồ sơ bệnh án của Vương Lôi được lập vào ngày 12 tháng 3 năm nay, bác sĩ khám bệnh cho cô ấy tên Trương Nhụy, ngay hôm đó đã kết luận là bị mắc bệnh Viêm cầu thận lupus ban đỏ hệ thống. Ngày 13 tháng 5, cô ấy bắt đầu nhập viện chữa trị, bác sĩ chủ trị là Quách Gia.” Bà giới thiệu tình hình tổng quát một lượt sau đó tổng kết: “Xem ra, bệnh nhân này hình như không có mối liên hệ gì với Lý Tuấn Tùng.”

Sau khi nghe xong, La Phi lại nảy sinh ra một số câu hỏi khác: “Căn bệnh viêm cầu thận này chẳng phải là rất nghiêm trọng sao? Sao ngày 12 tháng 3 đã khám bệnh và biết rõ bệnh tình, đến tận ngày 13 tháng 5 mới nhập viện chữa trị chứ?”

“Việc này thì cũng khó nói lắm, có khả năng là do điều kiện kinh tế khó khăn, cần có thời gian để xoay tiền. Cũng có khả năng là...”, Trang Tiểu Khê định nói nhưng chợt ngưng lại, như thể có sự việc nào đó không tiện nói ra.

“Là gì vậy?” Bà ta càng như vậy, La Phi lại càng muốn hỏi cho rõ ngọn ngành.

Trang Tiểu Khê do dự một lát, cuối cùng vẫn nói nốt câu: “Cũng có khả năng là bệnh viện không muốn nhận.”

“Bệnh viện không nhận, vì sao vậy?”

“Bởi vì Vương Lôi có bảo hiểm y tế, cá nhân cô ấy chỉ cần chịu một phần nhỏ viện phí, phần lớn số tiền phải lấy từ trong ngân sách bảo hiểm y tế.”

“Vậy thì có làm sao?” La Phi không hiểu được ý tứ của đối phương, “Có bảo hiểm y tế chẳng phải là việc tốt sao?”

“Sự việc là như thế này...” Trang Tiểu Khê ngồi xuống phía đối diện La Phi, bày ra tư thế chuẩn bị một cuộc thảo luận lớn, “Hiện nay chẳng phải là đang cải cách y tế sao? Phí bảo hiểm y tế không cần bệnh nhân ứng trả trước, trực tiếp lấy từ nguồn kinh phí bảo hiểm y tế. Việc này đã gây ra một vấn đề: mỗi bệnh viện hàng năm sẽ được phân một số tiền phí bảo hiểm y tế nhất định, nhưng con số này chắc chắn là không đủ. Nếu như phí bảo hiểm y tế năm đó đã dùng hết rồi, nếu thu nhận thêm những người bệnh tham gia bảo hiểm y tế, phí chữa trị trên thực tế là bệnh viện phải chi trả. Phần khuyết thiếu này phải đợi đến năm sau khi phát tiền phí bảo hiểm y tế thì mới có thể bù được. Sau đó, đương nhiên số tiền dùng cho năm sau lại càng ít hơn, như vậy thì sẽ rơi vào vòng tuần hoàn ác tính. Cuối cùng, bệnh viện sẽ không muốn tiếp nhận những bệnh nhân dùng bảo hiểm y tế, bởi vì bệnh viện càng nhận nhiều, số tiền phải tự bỏ ra chi trả cũng càng nhiều, như vậy thì doanh thu của cả bệnh viện, bao gồm lương của y bác sĩ, phúc lợi sẽ đều bị ảnh hưởng rất lớn.”

“Lẽ nào vì điều này mà có thể từ chối bệnh nhân, có bệnh cũng không khám cho họ sao?” La Phi hiểu được cốt lõi vấn đề, nhưng không thể nào hiểu được thái độ y đức của bệnh viện.

“Đương nhiên không thể nào từ chối lộ liễu, ít ra đến khám thì vẫn được. Nhưng nếu liên quan đến việc nhập viện thì sẽ có một số phương pháp để giải quyết.” Trang Tiểu Khê tiếp tục giải thích với La Phi: “Bởi vì số giường bệnh trong bệnh viện chúng tôi chắc chắn cũng không đủ cầu, như vậy khi tiếp nhận bệnh nhân thì sẽ có thể lựa chọn, những bệnh nhân tự bỏ tiền mặt ra chi trả viện phí chắc chắn sẽ được ưu tiên trước, những người bị bệnh dùng công phí có mối quan hệ cũng không phải lo không vào được. Có đôi khi, cho dù thực sự không có giường, cũng vẫn có thể kê thêm giường. Nhưng bệnh nhân như Vương Lôi vừa không có mối quen biết, lại dùng bảo hiểm y tế, tình hình không hề khả quan. Cũng không nói là không nhận, chỉ nói là không có giường, cần phải xếp hàng đợi, anh có thể có cách nào được chứ?”

La Phi nghe vậy, liên tục lắc đầu. Cái cách bảo hiểm y tế, viện phí không cần người tham gia bảo hiểm ứng trả trước, trực tiếp lấy từ ngân sách, đây vốn là để thuận lợi cho nhân dân, thật không ngờ khi thực hiện lại đã bị biến dạng. Xét cho cùng, vẫn là bởi vì tổng lượng nguồn tiền không đủ, cũng không thể dồn toàn bộ trách nhiệm cho bệnh viện một cách phiến diện được.

“Cho nên Vương Lôi mặc dù bệnh tình nguy cấp, vẫn cứ phải kéo dài thời gian đến tận hai tháng sau mới được nhập viện à?”

“Rất có thể chính là vì nguyên nhân này.” Đã nói đến mức này, Trang Tiểu Khê cũng không muốn né tránh điều gì, bà nói rõ thêm, “Các anh hãy nhìn thời

gian cô ấy nhập viện, ngày 13 tháng 5, anh vẫn còn nhớ chứ? Chính là một ngày trước đó, khoa Thận đã xảy ra một sự việc nghiêm trọng.”

Nghe đôi phương nhắc đến, La Phi lập tức nhớ ra: “Sáng sớm ngày 12 tháng 5, Vương Ngọc qua đời!”

Trang Tiểu Khê gật đầu: “Trong nội bộ bệnh viện, tiền bảo hiểm y tế cũng được phân chia, từng khoa đều có định mức. Những bệnh nhân như Vương Ngọc, một năm tiền viện phí phải mất đến một hai trăm triệu tệ, như vậy là đã chặn đường vào khoa Thận của biết bao nhiêu bệnh nhân dùng bảo hiểm y tế bình thường khác chứ? Cho nên Vương Ngọc qua đời, số tiền bị ông ta chiếm dụng liền được giải phóng. Vương Lô lúc này mới có được cơ hội để nhập viện chữa trị thì phải?”

“Nói vậy thì, sự cố điều trị mà Lý Tuấn Tùng gây ra, trên thực tế lại gián tiếp giúp cho Vương Lô một việc lớn nhỉ?” La Phi chau mày. Anh hình như đã tìm thấy được sợi dây liên hệ giữa Lý Tuấn Tùng và anh em Vương Lô rồi, nhưng sợi dây này có liên quan gì đến chính bản thân vụ án đây? Anh nhất thời cũng không thể nào trả lời rõ ràng được.

“Cũng có thể nói như vậy.” Trang Tiểu Khê ngừng một lát, rồi nói tiếp: “Cụ thể việc điều phối nguồn tiền bảo hiểm y tế, đó là công việc do Tiêu Gia Lâm quản lý, anh có thể tìm anh ta để xác minh. Nhưng anh ta chắc sẽ không nói thật đâu, đây là quy tắc ngầm của ngành nghề, nếu anh hỏi anh ta, chắc chắn anh ta sẽ trả lời: làm gì có việc đó chứ? Chúng tôi chưa bao giờ từ chối bất cứ bệnh nhân nào vì vấn đề tiền bạc.”

La Phi cũng cảm thấy không cần phải tìm Tiêu Gia Lâm để xác minh, anh cũng cảm thấy sự thực đã quá rõ ràng rồi.

Đúng lúc này, di động của Doãn Kiếm đổ chuông. Cậu chàng lắng nghe giây lát, rồi hội báo với La Phi: “Chỗ Thẩm Nguyên đã điều tra rồi, quả nhiên có tình hình đặc biệt.”

La Phi lập tức đứng dậy: “Bảo cậu ấy đứng ở cổng khu nội trú đợi chúng ta.” Nói xong, anh chào tạm biệt Trang Tiểu Khê, rồi cùng Doãn Kiếm quay trở lại cổng khu nội trú. Thẩm Nguyên đã đứng đợi sẵn ở đó, cậu đang xách một túi hoa quả, trông như một người bình thường đến thăm bệnh nhân, nhưng trên thực tế, anh chàng này là một nhân viên trinh sát điều tra đặc lực của đội Cảnh sát hình sự.

La Phi đi lên hỏi: “Có tình hình gì?”

Thẩm Nguyên nói: “Vương Lô đúng là đã nằm ở phòng bệnh 709. Lúc đó tôi giả làm bạn học của Vương Lô, đến phòng bệnh tìm Vương Lô. Một bà cô

ở giường bệnh bên cạnh nói Vương Lôi vừa mới chuyển phòng bệnh, chuyển vào chiều nay. Tôi bèn tiến đến nói chuyện phiếm với bà cô đó mấy câu, đã tìm hiểu được một số tình hình chính. Nghe nói từ ngày Vương Lôi nằm viện, người thường xuyên chăm sóc cô ấy chính là một chàng trai trẻ, Vương Lôi gọi anh ta là “anh”.

“Vậy thì đúng rồi.” La Phi vỗ tay nói: “Vương Hiến quả nhiên là chưa chết.”

“Nhóm người này không biết đang giờ trò gì nữa?” Doãn Kiếm ngẫm nghĩ mãi, “Rõ ràng anh ta vẫn còn đang sống sờ sờ, trong hệ thống hộ khẩu lại chuyển sang trạng thái tử vong. Hơn nữa, có bao nhiêu người đều đang giúp đỡ để che giấu bí mật này!”

“Nhất định phải lôi được tên này ra!” La Phi cân nhắc một lát bắt đầu sắp xếp phương án tiếp theo, “Bây giờ chúng ta phân làm hai ngả: Thâm Nguyên, cậu cứ canh giữ ở đây, theo dõi sát sao phòng bệnh 702, nếu như có ai đó đến tiếp xúc với Vương Lôi, lập tức hội báo với tôi; Doãn Kiếm, hai người chúng ta đi kiểm tra các máy camera giám sát, xem xem anh ta sau khi rời khỏi tiệm vàng đã đi đâu.”

Thế là Thâm Nguyên tiếp tục ở lại tòa nhà nội trú bệnh viện Nhân Dân, hai người La Phi và Doãn Kiếm đi đến tiệm vàng của Kiều Tịnh, đó chính là điểm khởi đầu để lần theo dấu vết của Vương Hiến. Khi Vương Hiến rời khỏi tiệm vàng không hề cố tình che giấu tung tích, cho nên công tác điều tra loại trừ được tiến hành rất thuận lợi. Đến khoảng 7 giờ tối, La Phi đã tìm thấy được nơi cuối cùng mà Vương Hiến biến mất - thôn Thành Trung cách bệnh viện Nhân Dân không xa.

La Phi phán đoán đây chắc là nhà trọ Vương Hiến thuê, anh ta vừa đi làm thuê, vừa chăm sóc em gái mắc bệnh nặng. Thế nên họ bèn mang theo bức ảnh trong hộ khẩu của Vương Hiến đến hỏi thăm ở thôn Thành Trung hơn nữa nhanh chóng thu được kết quả.

“Tôi biết người này.” Một ông lão nhìn bức ảnh nói, “Sống ngay ở khu góc phía trước, thuê một căn nhà mái bằng của ông Lý.” Nói xong, ông lão còn nhiệt tình dẫn La Phi và Doãn Kiếm đến trước cửa ngôi nhà mái bằng đó.

Từ ô cửa sổ căn nhà hắt ra ánh sáng đèn, La Phi đi đến gõ cửa.

“Ra đây!” Trong căn phòng có người lên tiếng, giây lát sau, cửa phòng mở ra, một người nam giới ngoài 30 tuổi đứng sau cánh cửa. Người nam giới này vừa thấp vừa mập, rõ ràng không phải là Vương Hiến.

“Chào anh!” La Phi đưa ra thẻ cảnh sát, “Chúng tôi là cảnh sát!”

“Ồ.” Người nam giới cười tỉnh bơ, “Có chuyện gì vậy?”

La Phi giơ bức ảnh của Vương Hiến ra: “Anh có quen người này không?”

Người nam giới liếc nhìn một cái, nói: “Không quen.”

“Cậu ấy chẳng phải luôn sống ở đây sao?” Ông lão tỏ ra nghi ngờ đối với câu trả lời của người đàn ông, sau đó ông lão lại nhìn đối phương rồi lẩm nhẩm: “Anh là ai vậy? Sao tôi chưa từng nhìn thấy anh bao giờ cả?”

“Ông ơi, ông nhớ nhầm rồi.” Người đàn ông cười ha ha, nói: “Người vẫn luôn sống ở đây là cháu, còn người trên tấm ảnh, cháu không hề quen.”

“Cậu nói bừa rồi!” Ông lão có phần bực bội, “Đúng là tôi đã nhiều tuổi, nhưng đầu óc vẫn chưa lẫn đâu!”

“Nếu ông không tin, có thể hỏi ông chủ nhà mà.” Người đàn ông xòe tay ra vẻ bất lực, “Su phụ Lý sống ngay ở bên cạnh đấy.”

Ông lão cũng không hàm hồ, đi đến nhà bên cạnh và lên tiếng gọi: “Ông Lý ơi, ông Lý ơi!”

Cánh cửa nhà bên cạnh mở ra, ông Lý chủ nhà bước ra, ông lên tiếng chào người hàng xóm già lâu năm trước sau đó nhìn La Phi và Doãn Kiếm với ánh mắt dò xét: “Có chuyện gì vậy?”

“Su phụ Lý...” người nam giới thấp giọng lên tiếng, nói: “Ông làm chứng giúp tôi: Có phải tôi luôn sống ở đây không?”

Su phụ Lý gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Người đàn ông lại hỏi: “Vậy trong căn phòng này của tôi, còn có ai sống cùng nữa không?”

Su phụ Lý lắc đầu: “Căn phòng nhỏ thế này, sao có thể ở được hai người chứ?”

Người đàn ông quay sang, nhìn La Phi, rồi lại nhìn ông lão: “Bây giờ các vị đã tin rồi chứ?”

Ông lão ngẩn người một lúc, lúc lắc đầu, nói: “Lẽ nào thực sự tôi đã lẩm cẩm rồi sao?”

La Phi đứng bên cạnh nở nụ cười ảo não. Anh biết ông lão không hề lẩm cẩm chút nào, chỉ là người đàn ông này đã thông đồng với chủ nhà từ trước rồi, cố tình lừa gạt anh mà thôi.

Cũng giống như Triệu Lâm ở phòng bệnh, người đàn ông này cũng vẫn có thần thái dương dương tự đắc, như thể hận một nỗi không thể nói thẳng toẹt ra: tôi đang lừa anh đấy, anh có thể làm được gì chứ?

Không còn nghi ngờ gì nữa, phía sau anh ta chắc chắn là có một thế lực hùng mạnh đủ để chống đỡ cho bộ dạng thái độ này của anh ta.

La Phi cảm giác như trước mặt mình hiện ra một tấm lưới lớn, tấm lưới chắc chắn này đã chặn đường đi của anh. Anh có thể cảm nhận được sức mạnh của người giữ tấm lưới, nhưng lại không có cách nào nhìn rõ được khuôn mặt thật của đối phương.

“Được rồi.. xem ra là chúng tôi đã nhầm lẫn rồi.” La Phi lại một lần nữa nhượng bộ. Đúng lúc anh đang chuẩn bị gọi Doãn Kiếm rời khỏi đó, điện thoại di động của anh đổ chuông. Và cuộc điện thoại này đã mang lại cơ hội xoay chuyển cục diện bế tắc trước mắt.

Người gọi điện thoại đến là Trang Tiểu Khê, bà nói với La Phi: “Tôi biết Vương Hiến là ai rồi. Tốt nhất anh hãy đến luôn nhà tôi để xem nhé.”

4

Hai mươi phút sau, La Phi và Doãn Kiếm đến gặp Trang Tiểu Khê ở Bách Hợp Gia Viên. Trang Tiểu Khê dẫn hai người bọn họ vào trong thư phòng của Lý Tuấn Tùng.

Trên bức tường phía đông thư phòng treo ba mươi hai khung ảnh, mỗi khung ảnh đại diện cho một cuộc phẫu thuật ghép thận thành công. Có thể nói, ba mươi hai khung ảnh này là kết tinh thành tích huy hoàng trong nghề y cả cuộc đời Lý Tuấn Tùng.

“Tôi luôn cảm thấy cái tên Vương Hiến này hơi quen quen. Vừa rồi lúc quét dọn, cuối cùng tôi cũng đã nhớ ra...”, Trang Tiểu Khê đi đến bên bức tường, chỉ vào một khung ảnh trong số đó, nói: “Các anh nhìn này, chính là ở đây.”

La Phi và Doãn Kiếm cùng lại gần, ở vị trí góc dưới bên trái khung ảnh Trang Tiểu Khê chỉ, ở đó có mấy hàng chữ nhỏ, trong đó thông tin đáng quan tâm nhất là của hai người:

“Cơ thể nhận: Đường Nam, nam giới, 24 tuổi.

Cơ thể cho: Vương Hiến, nam giới, 27 tuổi.”

Hàng dưới cùng còn ghi rõ thời gian tiến hành phẫu thuật chính là ngày 23 tháng 4 năm nay.

Chỉ mấy hàng chữ ngắn ngủn, nhưng La Phi lại nhìn rất lâu. Thân sắc anh dần trở nên nặng nề, sau cùng, anh quay sang nói với Doãn Kiếm: “Bây giờ cậu hãy đi điều tra xem, con trai của bí thư Đường Triệu Dương tên là gì?”

Doãn Kiếm cũng đoán được dụng ý của La Phi, cậu lập tức ấn cuộc điện thoại để triển khai điều tra, kết quả điều tra nhanh chóng phản hồi lại.

“Đúng vậy...”, Doãn Kiếm nhìn La Phi nói, “Con trai của bí thư Đường chính là Đường Nam.”

“Nửa năm trước, Lý Tuấn Tùng đã làm phẫu thuật ghép thận cho Đường Nam, cơ thể cho thận chính là Vương Hiến.” Giọng nói của La Phi chậm rãi nhưng nặng nề, “Bây giờ cuối cùng có thể giải thích được rồi: tại sao Vương Hiến rõ ràng vẫn còn sống, nhưng trong hệ thống hộ khẩu lại chuyển thành một người đã chết.”

“Bởi vì nước ta có sự hạn chế vô cùng nghiêm ngặt đối với việc cấy ghép cơ quan nội tạng cho cơ thể sống, cơ thể nhận và cơ thể cho bắt buộc phải là người có mối quan hệ họ hàng trong ba đời. Nhưng nếu như người chết quyên tặng thì không cần có bất cứ ràng buộc nào về mối quan hệ giữa cơ thể cho và cơ thể nhận.” Doãn Kiếm vừa suy nghĩ vừa nói, cậu dùng phương thức này cố gắng theo kịp được tư duy của La Phi.

Trang Tiêu Khê đứng bên hình như nghe không hiểu, bà lên tiếng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Chúng tôi luôn tìm kiếm cái người tên Vương Hiến, nhưng trong hệ thống hộ khẩu hiển thị anh ta đã chết rồi.” La Phi giải thích ngắn gọn, “Bây giờ xem ra, cái chết của anh ta chỉ là một giả tượng, mục đích là vì cuộc phẫu thuật cấy ghép thận thực hiện nửa năm trước.”

“Ý của anh là: Lý Tuấn Tùng tham gia vào một cuộc phẫu thuật cấy ghép cơ quan nội tạng phi pháp sao?”

La Phi gật đầu.

“Bí thư Đường mà các anh vừa nói đến là người nào?”

“Là Đường Triệu Dương - bí thư ủy ban chính pháp ban Thường vụ thành ủy”. La Phi chỉ tay vào góc dưới bên trái khung ảnh, “Ông ta chính là bố ruột của Đường Nam.”

“Bí thư ủy ban chính pháp ư?” Trang Tiểu Khê tỏ ra vô cùng kinh ngạc, sau đó lại nói về đêm chiêu, “Với quyền thế của ông ta, muốn ngụy tạo cái chết của một con người cũng không phải là việc gì khó khăn cả.”

Đúng vậy, La Phi cuối cùng đã nhìn thấy người giăng lưới ẩn nấp thao túng mọi việc - thoát không ngờ lại là nhân vật này! Thảo nào lại gây ra cho mình thứ cảm giác áp lực lớn đến như vậy.

Trang Tiểu Khê lại hỏi: “Vậy thì cái chết của Lý Tuấn Tùng có liên quan đến sự việc này không?”

La Phi cũng đang suy xét đến vấn đề này.

“Tất cả những kẻ có tội đều phải chịu sự trừng phạt!” Đây chính là hàng chữ mà hung thủ đã để lại trên đầu Lý Tuấn Tùng.

Cái gọi là “có tội”, có phải chính là ám chỉ cuộc phẫu thuật cấy ghép nội tạng phi pháp nửa năm trước hay không nhỉ? Nếu triển khai theo hướng tư duy này, người có tội không chỉ có một mình Lý Tuấn Tùng, tất cả những người tham gia vào cuộc phẫu thuật lần này đều có phần, trong đó đương nhiên cũng sẽ bao gồm cả Đường Triệu Dương

Cho nên Đường Triệu Dương mới đột ngột xuất hiện có mặt trong cuộc họp của tổ chuyên án, bởi vì cái chết của Lý Tuấn Tùng khiến ông ta cảm thấy có gì đó bất an. Ông ta lo lắng khi cảnh sát triển khai điều tra Lý Tuấn Tùng sẽ nhỏ củ cải nhỏ cả đất lên, lôi ra được vụ việc cấy ghép nội tạng phi pháp. Ông ta buộc phải quan tâm theo dõi sát sao tiến triển vụ án của phía cảnh sát.

Lúc đầu, khi làm thủ tục giả vờ tử vong cho Vương Hiến, Vu Liên Hải chắc chắn là một trong những người biết rõ tình hình. Cho nên sau khi Doãn Kiếm gọi điện thoại đến đồn công an Tào Hà, lập tức gây nên sự cảnh giác của Đường Triệu Dương. Thế nên cả đội ngũ nhân lực cùng xuất hiện, vây xung quanh anh em nhà họ Vương để làm lá chắn. Mục đích chính là ngăn cản phía cảnh sát lôi ra được vụ việc cấy ghép thận nửa năm trước.

Vậy Vương Hiến thì sao? Lẽ nào anh ta chính là hung thủ đã giết hại Lý Tuấn Tùng?

Có thể tưởng tượng: nửa năm trước Vương Lôi mắc bệnh nặng, cần gấp một khoản tiền viện phí. Vương Hiến nóng lòng muốn cứu em gái, trong lúc khẩn cấp, đã tham gia cuộc giao dịch mua bán thận ở chợ đen. Trong cuộc giao dịch này, người bán thận luôn đứng ở thế yếu. Họ bị tầng tầng lớp lớp bóc lột, mặc dù phải trả giá rất đắt về sức khỏe của chính mình, nhưng thù lao cuối cùng nhận được thì cũng chỉ khoảng ba bốn vạn tệ. Thu nhập mà họ nhận được thua xa những gì họ phải hy sinh mất mát, sau đó nảy sinh tâm lý oán hận là điều hết

sức bình thường. Mà căn bệnh Vương Lôi mắc phải lại là căn bệnh phiền toái tốn nhiều thời gian và tiền bạc. Nửa năm đã trôi qua, số tiền bán thận lúc đầu e rằng đã chẳng còn lại bao nhiêu nữa rồi. Bây giờ Vương Hiến lại cần phải nghĩ cách để kiếm được tiền, anh ta cũng không có con đường nào khác, chắc cũng vẫn chỉ có thể nghĩ đến việc bán thận này thôi nhỉ?

Lúc đó số tiền nhận được ít như vậy, bắt buộc cần đòi lại chút công bằng! Nếu như ôm suy nghĩ này, vậy thì một loạt các hành vi bất cóc, trộm cắp, tống tiền, giết người hình như đều có thể lý giải hợp lý được rồi.

Bởi vì sự vương mắc lúc Vương Lôi nhập viện, Vương Hiến chắc cũng ít nhiều biết về sự cố điều trị của Vương Ngọc, hơn nữa, anh ta chắc chắn rất khó chịu với hành vi chiếm dụng nguồn kinh phí lớn bảo hiểm xã hội của bố con Vương Ngọc nhỉ? Những điều này đã trở thành lý do để anh ta sau này dàn dựng nên kịch bản để hãm hại Vương Cảnh Thạc.

Chỉ có điều, sao Vương Hiến lại chĩa mũi nhọn vào một mình Lý Tuấn Tùng cơ chứ? Lý Tuấn Tùng chỉ là bác sĩ cầm dao mổ, người anh ta cần phải oán hận nhất chính là người mua thận và những người môi giới lòng dạ xấu xa mới phải. Lẽ nào chỉ vì Lý Tuấn Tùng yêu đuối nhu nhược dễ ức hiếp? Nhưng cần thiết phải giết người sao? Còn vút đầu ở chôn công cộng đông đúc, đây là mối thù hận sâu sắc nhường này?

Lẽ nào trong ca phẫu thuật ghép thận đó còn ẩn giấu một số bí mật không thể để người khác hay biết, cho nên mới gây nên hành động điên cuồng này của Vương Hiến?

Muốn phá giải được hết những uẩn khúc ở đây, xem ra phía cảnh sát bắt buộc phải chuyển tầm nhìn quay trở lại nửa năm trước.

Cùng lúc khi La Phi tiến hành suy ngẫm, đầu óc Doãn Kiếm cũng luôn vận động. Lúc này đây, cậu đưa ra đề nghị: “Hay là chúng ta đến bệnh viện điều tra một chút về ghi chép thông tin ghép thận lúc đó, biết đâu lại phát hiện ra một số thứ.”

La Phi sau khi thoáng cân nhắc, lắc đầu, nói: “Không được! Sự việc này chắc chắn cũng có phần của Tiêu Gia Lân, bây giờ ở phía bệnh viện đã đề phòng sẵn rồi. Chúng ta đi lấy thông tin ghi chép, không những không lấy được những thông tin có giá trị, ngược lại còn đánh rần động cỏ!”

Cao thủ giao đấu, rất chú trọng đến việc biết địch biết ta, đánh úp đối phương. Bây giờ đối phương vẫn còn chưa biết việc ghép thận đã bị bại lộ, phía cảnh sát không cần thiết phải nhắc nhở bọn họ điều này. Cần phải biết rằng, buổi chiều mình chỉ là điều tra một chút về hộ khẩu của Vương Hiến, lập tức đã gây nên đòn phản công quyết liệt của đối thủ, trực tiếp gây nên sự bị động ở

những bước tiếp theo. Bây giờ coi như là cũng có được một cơ hội thay đổi cục diện mới, đối diện với đối thủ hùng mạnh đó, bắt buộc phải vô cùng thận trọng mới được.

Doãn Kiếm cũng hiểu được ý tứ của La Phi, cậu “ừm” một tiếng, xin chỉ thị của cấp trên: “Vây bây giờ cần phải làm thế nào?”

“Ra tay từ vòng ngoài.” Tư duy của La Phi chuyển động nhanh chóng, vừa nghĩ vừa nói: “Việc bán thận, ở giữa chắc chắn là có môi giới phi pháp đang vận hành. Ngày 12 tháng 3 Vương Lô khám bệnh, phát hiện ra mắc bệnh nặng, ngày 13 tháng 4, Vương Hiến làm phẫu thuật cho thận, cậu hãy lấy cho tôi danh sách tất cả các cuộc điện thoại của Vương Hiến, Lý Tuấn Tùng và cả Tiêu Gia Lân trong khoảng thời gian này, xem xem có người liên hệ nào chung không?”

Doãn Kiếm lập tức bố trí nhân viên kỹ thuật điều tra. Khoảng mười lăm phút sau, một manh mối được phản hồi trở lại.

Trương Lập Phần, nam giới, 45 tuổi, số điện thoại 139*****, trong khoảng thời gian tương ứng đều có cuộc điện thoại với cả ba người nêu trên, đặc biệt là phát sinh rất nhiều cuộc gọi với Vương Hiến và Tiêu Gia Lân.

La Phi ra chỉ thị: “Lập tức gọi điện thoại cho người này, hẹn gặp mặt anh ta ở cổng bệnh viện.”

Doãn Kiếm bèn lấy di động ra, ấn số máy, sau khi điện thoại được kết nối, truyền tới một âm thanh khàn đục của nam giới: “A lô, ai đây?”

“Là anh Trương Lập Phần phải không?”. Doãn Kiếm đã chuẩn bị sẵn nội dung cần nói, “Tôi muốn nói chuyện với anh một chút về việc mua thận.”

“Mua thận gì chứ?”. Đối phương hỏi về cảnh giác, “Ai bảo anh gọi cuộc điện thoại này vậy?”

“Bạn bè giới thiệu mà, chủ nhiệm Tiêu ở bệnh viện Nhân Dân”, Doãn Kiếm nêu ra danh hiệu của Tiêu Gia Lân, cậu tin rằng người đàn ông kia chắc chắn là nhân vật trung tâm tham gia vào sự việc cấy ghép thận nửa năm trước.

Quả nhiên ngữ khí của Trương Lập Phần nhiệt tình hẳn: “Ồ, là bạn của chủ nhiệm Tiêu à? Anh họ gì?”

“Họ Doãn.”

“Anh Doãn, rất hân hạnh, có chuyện gì, anh nói đi!”

“Họ hàng của tôi đang đợi để làm phẫu thuật ghép thận, bây giờ không tìm được nguồn thận, muốn nhờ anh giúp đỡ. Thế này đi, chúng ta gặp mặt rồi nói chuyện. Chỗ tôi không thiếu tiền, giá cả thế nào tùy anh.”

“Ôi, bạn của chủ nhiệm Tiêu, giá cả thế nào sao dám nói bừa được chứ? Bây giờ nói chuyện luôn à?”

“Đúng vậy, hẹn nhau ở công bệnh viện Nhân Dân nhé?”

“Được. Gần đây có quán cà phê Tiêu Diệp, gặp nhau ở đó nhé?” Trương Lập Phần nói ra địa điểm cụ thể, xem ra anh ta đã rất quen thuộc với việc hẹn gặp như thế này.

“Được, vậy chúng ta không gặp không về nhé!” Doãn Kiếm nói xong bèn tắt máy.

La Phi xua tay: “Đi thôi!”

Hai người chào tạm biệt Trang Tiểu Khê, lái xe đến thẳng bệnh viện Nhân Dân. Quán cà phê Tiêu Diệp nằm ở vị trí cách công bệnh viện 50 mét về phía đông, hai người vừa mới ngồi xuống ghé một lát, điện thoại di động của Doãn Kiếm liền vang lên.

“A lô... là tôi. Phải rồi, tôi đã đến rồi.” Doãn Kiếm vừa nghe điện thoại, vừa đứng dậy bước mấy bước về phía cửa để đón. Một người đàn ông trung niên bước lại, sau khi nhìn thấy Doãn Kiếm, bèn tắt di động, sau đó vẫy tay chào.

“Chào anh Trương”. Doãn Kiếm bước lên trước, giơ tay phải ra, tư thế như muốn bắt tay.

“Chào anh, chào anh”. Trương Lập Phần cũng ân cần đưa tay phải của mình ra. Tiếp đến, anh ta liền nghe thấy một tiếng c-rắc, một chiếc còng tay sáng loáng đã còng vào cổ tay anh ta.

Sau khi bước vào trong phòng thẩm vấn của đội Cảnh sát hình sự, Trương Lập Phần rụt đầu rụt cổ vào trong ghế, hoàn toàn không có sự nhiệt tình nhanh nhẹn lúc đầu nữa.

La Phi nghiêm giọng hỏi: “Biết vì sao tôi bắt anh không?”

“Không biết.” Trương Lập Phần đung đưa, lúc lắc cái đầu về vô tội. “Các anh chẳng phải bảo tôi giới thiệu nhập viện sao? Tôi tốt bụng đến ngay, liền bị các anh bắt về đây.”

“Giới thiệu nhập viện? Anh còn có thể chối được à?” La Phi cười khẩy, “Vừa rồi khi nói chuyện điện thoại đã ghi âm, nội dung chúng ta nói đến là việc mua thận”.

“Mua thật? Đó là các anh nói chứ nhỉ? Tôi không nghe rõ”. Trương Lập Phần giả vờ chớp mắt, sau đó còn hỏi ngược lại một câu: “Tôi có nói đến việc mua thật, bán thật sao?”

La Phi nhớ lại lúc đó anh ta luôn hướng theo đà câu nói của Doãn Kiếm. Những từ then chốt, chính bản thân anh ta đúng là không nhắc đến một chữ nào, xem ra anh ta cũng đã lăn lộn làm việc này nhiều năm rồi, rất thông thạo cách đối phó với cảnh sát. Muốn loại người này mở miệng ra, bắt buộc phải có chút cách thức phù hợp.

La Phi nhìn Trương Lập Phần giây lát, đột nhiên cất cao giọng hỏi: “Anh quen Vương Hiến chứ?”

“Vương Hiến?” Trương Lập Phần cố tình kéo dài giọng, không nói là quen, mà cũng không nói là không quen.

La Phi ra hiệu bằng mắt với Doãn Kiếm, cậu lấy ra bức ảnh của Vương Hiến đưa tới, “bộp” một tiếng, đập tằm ảnh xuống trước mặt Trương Lập Phần: “Chính là người này, anh hãy xem thật kỹ đi!”

Trương Lập Phần nhìn tằm ảnh nói vẻ hàm hồ: “Hình như trông hơi quen.” Sau đó bèn ngẩng đầu lên, thăm thăm dò phản ứng của La Phi.

“Đừng có giả vờ giả vịt nữa!” La Phi trịnh trọng nhắc nhở đối phương, “Tôi nói cho anh biết, chuyện của các anh không giấu được đâu, cảnh sát đã bắt anh chắc chắn là đã có lý do để bắt anh rồi. Anh không nói à, được thôi, vậy thì chúng tôi sẽ nghe người khác nói - Vương Hiến, Tiêu Gia Lân, những việc mà bọn họ biết chắc là không ít hơn anh nhỉ? Để anh nói trước là đã cho anh cơ hội, nếu anh không biết điều, vậy thì cứ để người khác nói ra đi.” Nói xong anh liền đứng dậy, giả vờ định bỏ đi.

“Ôi, đợi đã, để tôi xem kỹ lại, xem kỹ lại...”. Trương Lập Phần kêu lên, sau đó lại nhìn tằm ảnh nói: “Ừm, hình như là nhớ ra rồi”.

La Phi ngòai trở lại, lạnh lùng nói: “Vậy thì nói đi!”

“Sự việc này không thể trách tôi được”. Trương Lập Phần vừa đảo tròn mắt, vừa bắt đầu kể. “Đó là Tiêu Gia Lân đến tìm tôi trước, nói là có một bệnh nhân đang cần ghép thận, nhưng lại không có nguồn thận thích hợp, nhờ tôi giúp đỡ tìm kiếm. Tôi đã liên hệ với mấy người, trong số đó có người tên Vương Hiến này”. Trương Lập Phần nói mấy câu rất đơn giản, những điểm then chốt ở trong đó thì không hề nhắc đến.

La Phi biết đây là đặc điểm của những kẻ cáo già, khôn ranh, anh muốn bọn họ khai sạch tất cả mọi việc là điều không thể, bắt buộc phải tăng thêm áp lực cho họ, anh gây áp lực bao nhiêu thì họ mới khai ra bấy nhiêu.

“Tiêu Gia Lân tại sao lại tìm anh, mà không tìm người khác?”

“Tôi cũng chỉ là lẩn lộn ở bệnh viện để kiếm miếng cơm ăn thôi mà, đăng ký lượt khám chuyên gia, bố trí giường bệnh để nhập viện.” Trương Lập Phấn chọn từ nói giảm nói tránh, “Cũng chẳng làm được việc gì lớn, chỉ là quen mặt với y bác sĩ trong bệnh viện.”

“Anh tìm được Vương Hiến như thế nào vậy?”

“Cũng là anh ta tìm tôi mà, lúc đó tôi ở bệnh viện phát một số tấm card, anh ta gọi cho tôi theo số điện thoại ở trên tấm card.”

Giống như loại môi giới đen này, thường xuyên hoạt động ở trong bệnh viện, phát card để có được mỗi làm ăn. Vương Hiến có lẽ là khi đi cùng em gái vào khám bệnh, thì nhìn thấy tấm card của Trương Lập Phấn nên đã nảy sinh ra ý nghĩ bán thận để có tiền. La Phi hỏi tiếp: “Anh có biết người muốn mua thận là ai không?”

“Việc này thì tôi không biết đâu.” Sau khi dừng một lát Trương Lập Phấn nói tiếp: “Dù sao thì chắc chắn đó không phải là một nhân vật tầm thường đâu”.

“Ồ?” La Phi nheo mắt, “Tại sao lại nói như vậy?”

“Sự việc này từ đầu đến cuối vẫn đều do Tiêu Gia Lân làm trung gian, nếu không phải là nhân vật lớn, có thể phiên tới chủ nhiệm Tiêu của chúng ta sao, hơn nữa, một số yêu cầu của anh ta cũng không giống như những người bình thường khác.”

“Yêu cầu gì?” La Phi đặc biệt có hứng thú đối với những chi tiết như vậy.

“Ví dụ như bên đó nói không muốn cấy ghép thực thể sống, cần phải làm thành thận của người đã mất, chính là dùng danh nghĩa của người chết để làm hình thức quyên tặng.”

Sự việc này La Phi đã biết: “Cấy ghép từ thi thể sống chẳng phải là pháp luật không cho phép sao? Bắt buộc phải là họ hàng thân thích trong phạm vi ba đời mới được.”

“Mối quan hệ họ hàng thì có thể làm được, việc này chúng ta đều có đường đi nước bước hết rồi, không hề khó. Nhưng ở bên đó lại không đồng ý, nói rằng sự việc này không đáng tin, rất dễ bị người ta điều tra ra được, bắt buộc phải làm thành thận của người đã chết. Cho dù là tìm được người vừa mới chết, thông đồng với người nhà ngụy tạo một bản quyên tặng nội tạng, sau đó coi quả thận cấy ghép đó chính là của người chết quyên tặng. Đến lúc đó chỉ cần hỏa thiêu người chết, sự việc này có thể nói là chết không đối chứng. Làm như vậy rõ ràng càng đảm bảo hơn, nhưng phải tốn thêm chi phí. Cho nên thông thường

mọi người không làm như vậy, không có ý nghĩa gì cả. Chỉ có người đặc biệt thận trọng mới đưa ra loại yêu cầu này.”

La Phi hiểu được sự khác biệt giữa hai loại hình này. Nếu như giả vờ mỗi quan hệ họ hàng, ngộ nhỡ sau này có người điều tra ra được, sự việc này chắc không thể che giấu được. Nhưng nếu là thân của người đã mất, chỉ cần người nhà của người đã mất không đòi lời khai, thì sẽ không điều tra ra được sơ hở, Đường Triệu Dương là bậc quan chức, đặc biệt thận trọng đối với sự việc này cho nên thà tốn nhiều tiền hơn, cũng không thể để lại bất cứ sơ hở nào.

Nhưng tình hình thực tế lại hoàn toàn không giống như những gì Trương Lập Phần miêu tả. Theo như cách nói của Trương Lập Phần, lẽ ra phải tìm một người thực sự đã chết lấy thân của Vương Hiến coi như là của người đã khuất này, nhưng tình hình hiện nay cảnh sát tìm hiểu được là, chính bản thân Vương Hiến trực tiếp bị chuyển thành thân phận của người đã khuất. Làm như vậy hình như là đã ngược lại với mục đích ban đầu của Đường Triệu Dương. Vương Hiến rõ ràng vẫn còn sống, chỉ là ở trong hệ thống hộ khẩu lại hiển thị đã tử vong, đây chẳng phải là đã để lại mối hiểm họa rất lớn sao? Giống như bây giờ cảnh sát đã điều tra ra được manh mối của Vương Hiến, mặc dù Đường Triệu Dương vẫn còn sức để đối phó, nhưng cục diện vẫn rất là bị động.

La Phi quyết định hỏi cho rõ ràng: “Về sau tại sao các anh lại biến Vương Hiến thành người chết? Là không tìm được người thực sự đã chết sao?”

“Về sau?” Trương Lập Phần trợn mắt nhìn, nét mặt rất mơ hồ, “Về sau sự việc này cũng không thành mà!”

“Không thành?” La Phi cũng hồ đồ, là có ý gì vậy.

“Không thành là không thành chứ sao.” Trương Lập Phần nhìn La Phi nói: “Trong số mấy người tôi tìm đến, chỉ có Vương Hiến là phù hợp với đối phương. Nhưng sau khi kiểm tra kỹ thêm, phát hiện ra: Vương Hiến chỉ có một quả thận tốt. Sự việc này không làm được nữa.”

“Chỉ có một quả thận tốt?” Chi tiết này rất bất ngờ, La Phi truy hỏi: “Cụ thể sự việc là như thế nào?”

“Mỗi người chúng ta chẳng phải có hai quả thận sao? Có một quả dùng tốt là được, cho nên có một số người mới đi bán thận mà. Nhưng trên người tên Vương Hiến này chỉ có một quả thận là tốt, quả thận còn lại có vấn đề. Nếu như anh ta bán đi quả thận tốt thì chính anh ta cũng chẳng sống được bao lâu nữa.”

Hơi thở của La Phi trở nên nặng nề, sau giây lát trầm mặc, anh tiếp tục hỏi: “Về sau đó thì sao?”

“Sau đó, Tiêu Gia Lân lại bảo tôi tìm người khác. Chỉ đáng tiếc là tìm tới tìm lui vẫn không tìm được người phù hợp. Một khoảng thời gian sau, Tiêu Gia Lân nói với tôi sự việc này bỏ đi, không tìm nữa. Thế nên đành bỏ dở.” Nói đến đây, Trương Lập Phần lại kêu oan: “Cho nên sự việc này nói ra cũng chỉ có thể tính là có chút liên quan thôi. Tôi vừa không phải là chủ mưu, lại cũng chẳng nhận được tiền. Các anh phải xử lý thỏa đáng!”

La Phi cảm thấy lồng ngực mình như bị một tảng đá đè xuống, nặng trình trịch, không thể nào thở nổi. Anh không còn tâm sự nào để nói thêm với Trương Lập Phần, mà đứng dậy đi ra khỏi phòng thăm vấn. Sau khi hít thở thật sâu bầu không khí trong lành, hơi thở của anh mới dần dần bình ổn trở lại.

Doãn Kiếm đi theo sau La Phi, hạ giọng nói: “Sự việc này không hề bỏ dở, bọn họ vẫn lấy đi một quả thận tốt duy nhất của Vương Hiến.” Qua giọng nói của Doãn Kiếm, có thể nhận ra được: Tâm trạng của cậu cũng vô cùng tồi tệ.

La Phi trầm ngâm, hồi lâu sau mới nở nụ cười ảo não: “Cậu biết tại sao họ không tìm người chết không? Bởi vì không cần thiết.” Anh ta quay đầu nhìn lại Doãn Kiếm: “Bọn họ biết rằng Vương Hiến sẽ chết nhanh thôi, cho nên không cần thiết phải liên đới tới nhiều người thêm nữa. Những người liên đới càng ít thì càng an toàn với họ.” Bởi vì phần nộ nên ánh mắt của La Phi trở nên vô cùng đáng sợ. Ngay cả Doãn Kiếm cũng bất giác né tránh nhất thời không dám nói thêm gì cả.

Một lát sau, La Phi dần ổn định tâm trạng. Anh nói: “Tôi cần phải đi gặp Giám đốc Tổng.”

“Bây giờ sao?” Doãn Kiếm nhìn đồng hồ, bây giờ đã quá nửa đêm, “Liệu có phải là đã quá muộn rồi không?”

“Có muộn hơn nữa cũng phải đi!” Lời nói của La Phi vô cùng kiên định. Cho dù phía trước là núi đao biển lửa thì cũng không ngăn cản bước chân anh được.

5

La Phi trực tiếp đến tận nhà của Giám đốc Tổng, hai người nói chuyện bí mật trong thư phòng. Sau khi nghe La Phi hội báo xong, sắc mặt Giám đốc Tổng vô cùng nặng nề.

“Cái người tên Vương Hiến này chính là hung thủ sát hại Lý Tuấn Tùng à?”

La Phi không dám khẳng định chắc chắn, chỉ nói: “Anh ta cần tiền, lại có đủ lý do để thù hận Lý Tuấn Tùng. Hai điểm này phù hợp với đặc điểm hung phạm mà lúc trước chúng tôi nêu ra. Hơn nữa làm hại anh ta không chỉ một người,

điều này cũng có thể giải thích tại sao hung thủ lại để lại mảnh giấy đó ở bên cạnh đầu Lý Tuấn Tùng.”

Giám đốc Tổng gật đầu, lại hỏi: “Hiện giờ cậu có hành động gì rồi?”

“Doãn Kiếm đã dẫn người đến không chế Tiêu Gia Lân rồi. Có khẩu cung của Trương Lập Phần, tôi tin rằng sẽ nhanh chóng tìm ra được điểm đột phá từ Tiêu Gia Lân thôi. Chỉ có điều...” Lời nói của La Phi chuyển hướng, “Tôi e rằng không kịp mất rồi!”

“Không kịp gì?”

La Phi trả lời: “Vương Hiến đã mất tích hơn mười giờ đồng hồ rồi.”

“Cậu cho rằng bọn họ sẽ...” Ánh mắt Giám đốc Tổng tỏ vẻ đăm chiêu, rõ ràng ông hiểu được ẩn ý trong câu nói của La Phi.

“Bọn họ vốn dĩ muốn đợi Vương Hiến sau khi phát bệnh sẽ tự chết, nhưng bây giờ tình hình thay đổi, bọn họ đã không còn đợi thêm được nữa rồi.” La Phi nói rõ thêm, “Nếu như Vương Hiến chết, cho dù chúng ta có thể điều tra rõ ràng được vụ việc ghép thận phi pháp lúc đầu, nhưng manh mối của vụ án Lý Tuấn Tùng thế là lại đứt đoạn.”

Giám đốc Tổng trầm mặc chừng nửa phút, sau đó ông cầm điện thoại lên, ấn một số máy.

Sau khi điện thoại được kết nối, trong ống nghe vang lên giọng nói của một người nam giới: “A lô?” Mặc dù bây giờ mới rạng sáng, nhưng nghe giọng nói của đối phương, rõ ràng không hề ngủ ngon giấc.

“Bí thư Đường à?” Giám đốc Tổng lên tiếng chào, sau đó tự giới thiệu: “Tôi là lão Tổng đây.”

“Lão Tổng...” Đường Triệu Dương ở phía đầu dây bên kia thoáng ngừng lại, rồi hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Đạo này con trai anh thế nào?”

“Rất ổn.”

Sau khi Đường Triệu Dương trả lời xong, Giám đốc Tổng không tiếp lời, hai người đều giữ trạng thái yên lặng. Cuối cùng, vẫn là Đường Triệu Dương không chịu đựng gắng gượng thêm được, bèn lên tiếng hỏi: “Sao đột nhiên lại hỏi đến việc này?”

“Dừng tay đi!” Giám đốc Tổng nhấn mạnh ba chữ, từng chữ như có sức mạnh ngàn cân.

Đầu dây phía bên kia lại lặng im một lúc lâu, cuối cùng chỉ vang lên một tiếng than: “Ôi...” Âm thanh đó trầm đục, trong trạng thái ủ dột mỗi một sức cùng lực kiệt còn mang theo cả tâm trạng phức tạp khó có thể nói được thành lời.

Vương Hiến thực ra đang ở trong một khách sạn ở gần bệnh viện Nhân Dân, luôn được thư ký tâm phúc nhất của Đường Triệu Dương - Ủy Đặc ở bên cạnh trông chừng.

Hai bên đã nói rõ điều kiện với nhau từ chiều hôm qua: Vương Hiến uống thuốc độc tự tử, Đường Triệu Dương phụ trách việc chữa trị bệnh cho Vương Lôi, không chỉ bảo đảm chữa khỏi bệnh cho cô gái, hơn nữa, sau này sẽ sắp xếp một công việc tốt cho cô.

Bản thân Vương Hiến đã mắc bệnh nặng, đương nhiên là vui mừng đồng ý điều kiện như vậy. Đường Triệu Dương đã bố trí xong xuôi tất cả quy trình, chỉ đợi đưa Vương Hiến vào nhà tang lễ, sẽ tự vẫn và hỏa thiêu luôn ở đó. Sau khi Vương Hiến thực sự tử vong, sơ hở để lại từ nửa năm trước cũng sẽ không còn tồn tại nữa.

Nhưng Vương Hiến lại đưa một yêu cầu: trước khi chết, anh ta nhất định phải gặp mặt em gái lần cuối. Chính vì yêu cầu này đã đem lại cho cảnh sát khoảng thời gian quý giá. Do Thẩm Nguyên vẫn luôn giám sát ở bệnh viện Nhân Dân, Ủy Đặc mãi vẫn không thể nào tìm được cơ hội để cho hai anh em gặp mặt. Cuối cùng chỉ có thể thuê phòng trong khách sạn ở gần đó, tiếp tục chờ đợi cơ hội.

Lúc rạng sáng, Đường Triệu Dương nhận được cuộc điện thoại của Giám đốc Tổng. Sau vài câu nói ngắn gọn nhưng lại quá rõ ràng, ông ta biết thời cơ đã tuột khỏi tay rồi.

Phía cảnh sát đã kiểm soát được toàn bộ cục diện, bắt đầu từ Đường Triệu Dương trở xuống, tất cả những thành viên liên quan đến vụ án đều bị khống chế, Vương Hiến cũng được giải cứu. Trong túi anh ta mang bên mình, cảnh sát lục tìm ra được mấy món đồ trang sức mà nhà Trang Tiểu Khê bị mất trộm.

Tiếp đến, Vương Hiến bị đưa đến phòng Thẩm vấn của đội Cảnh sát hình sự, La Phi cuối cùng cũng được tiếp xúc mặt đối mặt lần đầu tiên với “người chết còn sống” này.

Người ngồi trước mặt La Phi là một nam giới vừa đen vừa gầy, ở phía lông mày bên phải có một nốt ruồi đen rất rõ. Đây chính là đặc điểm khiến cho Kiều Tịnh chỉ nhìn qua tấm ảnh trong sổ hộ khẩu đã nhận ra ngay.

Hình ảnh người nam giới trước mặt đây hoàn toàn không giống với thần thái khỏe mạnh có thần giống như trong ảnh hộ khẩu, người nam giới bây giờ có bộ dạng ủ rũ, ánh mắt tối sầm, sắc mặt ốm yếu.

La Phi biết sinh mạng đang dần dần rời khỏi cơ thể của người thanh niên này, đây chính là bi kịch đã được định sẵn từ nửa năm trước, chính là một tội ác đáng sợ đã bị cố tình thao túng.

Vương Hiến cũng lén nhìn La Phi, trong ánh mắt anh ta có ba phần mơ hồ, bảy phần hoảng sợ, nét mặt này khiến người ta rất khó có thể tưởng tượng anh ta chính là một sát thủ cẩn mật và hiểm độc.

“Những món đồ trang sức này từ đâu mà có?” La Phi vừa lên tiếng đã hỏi ngay vào chủ đề trọng tâm.

Vương Hiến trả lời: “Là tôi nhặt được.”

“Nhặt được ở đâu? Nhặt được từ khi nào?”

“Ngay ở trong phòng trọ tôi thuê, chắc là hôm kia.”

“Ở trong phòng trọ?”

“Đúng vậy, chiều hôm kia tôi chăm em gái từ bệnh viện về, về đến nhà, vừa mở cửa đã nhìn thấy ở nền nhà có một phong thư, chắc là nhét qua khe cửa.” Vương Hiến nói tỉ mỉ: “Trong phong thư chính là mấy món đồ trang sức này. Ban đầu tôi còn tưởng là của chủ nhà, bèn đi hỏi, nhưng chủ nhà nói không phải của ông ta.”

“Cho nên anh mới cầm mấy món đồ trang sức này đến tiệm vàng để bán à?”

“Em gái tôi chữa bệnh cần tiền mà. Tôi nghĩ dù sao cũng không tìm được chủ nhân, bèn... bèn bán trước để dùng gấp. Nếu tìm thấy chủ của những món đồ này, tôi chắc chắn là đồng ý trả lại cho người ta.” Thái độ của Vương Hiến rất thành khẩn như thể nóng lòng muốn bù đắp lỗi lầm.

La Phi nhìn chăm chăm vào đối phương giây lát, lại hỏi: “Anh có quen Lý Tuấn Tùng chứ?”

“Bác sĩ Lý, tôi biết chứ...”, Vương Hiến ử dột cúi đầu, “đã làm phẫu thuật cấy ghép thận cho tôi.”

“Anh có hận ông ấy không?”

“Hận ông ấy? Vì sao?” Vương Hiến chớp mắt, cố gắng để hiểu lý do, giây lát sau, anh ta hình như đã nghĩ thông suốt, bèn lắc đầu nói: “Không, tôi không hận ông ấy. Việc bán thận là do tôi tự nguyện mà.”

“Nhưng anh chỉ có một bên thận tốt. Bán quả thận này, cũng có nghĩa là anh đã bán luôn cả tính mạng của mình rồi!”

“Ai mà biết lại xảy ra tình hình này chứ?” Vương Hiến cười khổ não, “Hơn nữa, lúc đó tôi thực sự là không có tiền, nếu như không bán quả thận này, em gái tôi sẽ chết mất...”

Qua nửa câu nói trước của đối phương, La Phi đã nhận ra được vấn đề cốt lõi, liền truy hỏi: “Trước khi anh làm phẫu thuật, không biết rằng mình chỉ có một quả thận tốt phải không?”

Vương Hiến lắc đầu: “Tôi đương nhiên là không biết.”

La Phi lại hỏi: “Anh cho rằng Lý Tuấn Tùng cũng không biết à?”

Vương Hiến ngẩn người. Anh ta biết đối phương hỏi như vậy chắc chắn là có lý do. Sau một hồi mơ màng, anh ta cười thê lương: “Thì ra là bọn họ đã biết từ trước... thảo nào, thảo nào bác sĩ Lý lại hỏi tôi như vậy.”

“Ông ấy hỏi gì anh?”

“Hôm đó khi chuẩn bị vào phòng phẫu thuật, bác sĩ Lý có vẻ như hơi bồn chồn lo lắng, sau đó ông ấy hỏi đi hỏi lại tôi mấy lần: nếu như phải dùng mạng sống của tôi để đổi lấy tính mạng của em gái tôi, tôi có bằng lòng không? Tôi đương nhiên nói là bằng lòng. Bây giờ nhớ lại, chắc ông ấy đã biết sau khi tôi bán thận sẽ chết thì phải.” Vương Hiến kể lại với giọng điệu nhàn nhạt, mang theo chút bi ai, bất lực, nhưng không hề thấy sự phẫn nộ.

La Phi lại hỏi lần nữa: “Anh không hận ông ấy sao?”

Vương Hiến lại một lần nữa trả lời phủ nhận: “Có gì đáng hận cơ chứ? Tôi đã nói rồi, để cứu em gái tôi, có chết tôi cũng cam lòng. Hơn nữa, bác sĩ Lý sau đó còn giúp tôi một việc lớn.”

“Giúp đỡ?” La Phi chợt hiểu ra, “Anh muốn nói đến việc giúp cho em gái anh nhập viện à?”

“Đúng vậy. Lúc đó tôi đã có tiền rồi, nhưng phòng bệnh trong khoa Thận đã chật kín, hơn nữa phía trước còn rất nhiều người đang xếp hàng. Sau đó bác sĩ Lý chủ động nói ông ấy sẽ giúp tôi giải quyết vấn đề này. Kết quả là mấy hôm sau, bệnh viện thực sự đã chịu nhận em gái tôi. Tôi nghĩ chắc chắn là bác sĩ Lý đã nhờ mối quan hệ để giúp đỡ.”

La Phi thì lại biết sự thực không hề như Vương Hiến nghĩ, anh lén hít vào một hơi thở lạnh. Lẽ nào việc máy thở của Vương Ngọc bị ngừng lại không phải do sự cố, mà là hành vi Lý Tuấn Tùng cố ý? Bởi vì Lý Tuấn Tùng cảm thấy áy

này cần rút trong việc cấy ghép thận của Vương Hiến, nên đã dùng phương thức này để bù đắp lỗi lầm của mình. Còn Vương Hiến thì lại vẫn mơ mơ hồ hồ, hoàn toàn không hay biết gì về chi tiết này.

La Phi tạm ngừng phỏng vấn, anh khẽ kéo Doãn Kiếm, nói nhỏ: “Ra ngoài nói chuyện!”

Hai người bước ra khỏi phòng. Doãn Kiếm đã đoán được La Phi muốn nói gì, bèn lên tiếng trước: “Anh cho rằng không phải là anh ta gây ra?”

La Phi lắc đầu: “Khả năng lớn là không phải. Nhưng vẫn cần phải xác minh đối chứng rõ ràng, cậu bố trí một chút, tìm Vương Lôi, hai người bệnh cùng phòng 709, cả ông chủ cho thuê phòng trọ nữa, điều tra triệt để rõ ràng hành tung mấy hôm nay của Vương Hiến. Nếu thấy cần thiết, có thể tiến hành đối chiếu với máy quay camera giám sát liên quan.”

“Vâng.” Thực ra bản thân Doãn Kiếm cũng nhận định cái chết của Lý Tuấn Tùng không liên quan gì đến Vương Hiến, cho nên mặc dù đã tuân lệnh La Phi, nhưng cậu vẫn không kim được lắm bả một câu: “Vậy thì cái tên đó rốt cuộc là đang làm gì thế không biết?”

“Cái tên đó” đương nhiên là ám chỉ tên hung thủ vụ huyết án đang ẩn nấp trong bóng tối.

“Nếu như chúng ta đến chậm một bước, thì Vương Hiến đã chết rồi.” La Phi trầm ngâm nói, “Nếu như Vương Hiến chết, vậy thì anh ta không còn cơ hội để minh oan cho mình nữa.”

Doãn Kiếm suy nghĩ rất nhanh: “Ý anh là, hung thủ cố tình đổ oan cho Vương Hiến, để cảnh sát nghi ngờ Vương Hiến chính là hung thủ, đồng thời lại có thể nhờ cậy được thế lực của Đường Triệu Dương, mượn tay kẻ khác giết Vương Hiến diệt khẩu. Vương Hiến mà chết, hẳn có cơ hội để tiêu dao ngoài vòng pháp luật nhỉ?”

La Phi trầm mặc hồi lâu, cuối cùng anh khẽ thở dài. Tiếng thở dài này thể hiện anh không có câu trả lời chắc chắn. Nhưng ngoài sự suy đoán này, anh cũng không thể tìm ra được lời giải thích nào hợp lý hơn.

Kết quả điều tra sau đó chứng minh Vương Hiến đúng mà không có liên quan đến cái chết của Lý Tuấn Tùng. Kể từ khi Vương Lôi nhập viện, cuộc sống của Vương Hiến có một tuyến đường giữa hai địa điểm là phòng bệnh và nhà trọ. Sự thực này đã được chứng thực thông qua lời khai của các y bác sĩ, bệnh nhân cùng phòng Vương Lôi và ông chủ nhà trọ, còn có cả máy camera giám sát của bệnh viện tăng thêm sức thuyết phục. Tóm lại, mỗi hiềm nghi

Vương Hiến liên quan đến việc bắt cóc và giết hại Lý Tuấn Tùng về cơ bản đã được loại trừ.

Cái chết bí ẩn của Lý Tuấn Tùng vẫn chưa phá được, vụ án cấy ghép thận phi pháp bị bại lộ lại một lần nữa khiến nhân dân đặc biệt quan tâm. Cảnh sát triển khai thẩm tra đối với những nhân viên liên quan, cuối cùng tình hình vụ án được tổng kết như sau:

Tháng 2 năm nay, Đường Nam, con trai của Đường Triệu Vương bị mắc hội chứng tán huyết tăng ure máu, cần phải tiến hành cấy ghép thận. Bởi vì nhà họ Đường không có người họ hàng nào phù hợp để có thể cho thận, nên đã hướng đến thị trường giao dịch thận phi pháp. Tiêu Gia Lâm - chủ nhiệm khoa Y vụ của bệnh viện Nhân Dân đã tích cực lo liệu việc này, anh ta nhờ người môi giới chợ đen là Trương Lập Phấn tìm kiếm nguồn thận. Trương Lập Phấn liền tìm được sáu người thanh niên trẻ đồng ý bán thận, trong đó bao gồm Vương Hiến. Nhưng trong sáu người này, chỉ có một mình chỉ số sinh học của Vương Hiến có thể phù hợp với thực thể của Đường Nam, thế nên Vương Hiến đã trở thành nhân vật duy nhất cung cấp nguồn thận.

Tiêu Gia Lâm lại tìm đến chuyên gia cấy ghép thận Lý Tuấn Tùng, thuyết phục ông tiến hành phẫu thuật ghép thận cho Đường Nam. Dưới tác dụng của tiền thù lao lớn và sức mạnh quyền lực, Lý Tuấn Tùng tiếp nhận nhiệm vụ này. Nhưng khi tiến hành kiểm tra sức khỏe của Vương Hiến, Lý Tuấn Tùng phát hiện ra cơ thể của người bán thận chỉ có một quả thận tốt. Ông bèn kịp thời thông báo tình hình này cho Tiêu Gia Lâm. Tiêu Gia Lâm đành phải nhờ Trương Lập Phấn tiếp tục tìm kiếm nguồn thận, nhưng việc tìm kiếm sau này không hề thuận lợi, vẫn không tìm được nguồn thận phù hợp với người nhận. Thế nhưng bệnh tình của Đường Nam không thể nào kéo dài thêm được nữa.

Cuối cùng Tiêu Gia Lâm đưa ra quyết định, bảo Lý Tuấn Tùng lấy đi quả thận tốt duy nhất của Vương Hiến để tiến hành phẫu thuật. Cuộc phẫu thuật rất thành công, tính mạng của Đường Nam đã được cứu, còn Vương Hiến trong tình trạng không hề hay biết đã bước một chân vào Quỷ môn quan.

Cả quá trình vụ án, Tiêu Gia Lâm là kẻ chủ mưu. Hành động này đã vi phạm pháp luật, bắt buộc phải chịu sự trừng phạt của pháp luật.

Đường Triệu Dương tự nhận là không hề hay biết về việc cấy ghép thận phi pháp, bởi vì những tài liệu mà ông ta nhìn thấy đều hợp pháp. Cách giải thích này rõ ràng mà không được mọi người công nhận. Dưới áp lực mạnh mẽ của dư luận, Ban kỷ luật Đảng bắt đầu lập án điều tra Đường Triệu Dương. Lúc này, những địch thủ chính trị cũng bắt đầu mượn cơ hội để phát huy, các hành vi vi phạm kỷ luật, vấn đề tham ô hủ bại của Đường Triệu Dương cũng bị lôi ra ánh sáng. Trong đó, sự việc nghiêm trọng nhất chính là vụ án của Tập đoàn Hưng

Long. Triệu Lâm - Tổng giám đốc của tập đoàn với vai trò là người tình của Đường Triệu Dương, nhiều năm nay đã thông qua phương thức khống chế việc mời gọi đầu thầu, chiếm đoạt phi pháp nguồn tài sản lớn của công. Vụ án này hiện nay đã chuyển sang Viện kiểm sát để thẩm tra khởi tố.

Cùng với việc lên án những người liên quan đến vụ án, nhân dân cũng thể hiện sự đồng cảm đối với cảnh ngộ của anh em nhà Vương Lôi. Do Lý Tuấn Tùng cũng là người liên quan đến vụ án, nên sự đồng cảm này cũng đã giảm bớt sự quan tâm của mọi người đối với vụ án bắt cóc giết người. Nhiều người cho rằng Lý Tuấn Tùng vì việc này mà đã trở thành kẻ “có tội”, cho nên cảnh ngộ của ông ta không những không đáng sợ như trong tưởng tượng, ngược lại lại có vẻ như khiến mọi người có chút gì đó hả dạ.

Dưới sự kêu gọi của giới truyền thông, nhân dân tích cực triển khai trợ giúp anh em Vương Lôi. Bệnh viện Nhân Dân vì muốn cứu vãn lại danh tiếng, cũng tuyên bố sẽ miễn phí hoàn toàn viện phí cho hai anh em họ. Dưới sự quan tâm và ủng hộ trên nhiều phương diện, sức khỏe của Vương Lôi dần chuyển biến tốt, nhưng bệnh tình của Vương Hiến thì đã không thể nào cứu vãn được nữa.

Hơn một tháng sau, vào ngày cuối cùng của năm cũ, Vương Hiến ốm bệnh qua đời.